

Официален вестник

на Европейския съюз

C 72

Издание
на български език

Информация и известия

Година 54
5 март 2011 г.

Известие №	Съдържание	Страница
	IV Информация	
	ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ	
	Съд на Европейския съюз	
2011/C 72/01	Последна публикация на Съда на Европейския съюз в <i>Официален вестник на Европейския съюз</i> OB C 63, 26.2.2011 г.	1
	V Становища	
	СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ	
	Съд	
2011/C 72/02	Дело C-266/10 P: Жалба, подадена на 27 май 2010 г. от Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid) срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 16 март 2010 г. по дело T-530/09 Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid)/Европейски парламент и Съвет на Европейския съюз	2
2011/C 72/03	Дело C-544/10: Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 23 ноември 2010 г. — Deutsches Weintor eG/Land Rheinland-Pfalz	2

BG

Цена:
3 EUR

(Продължава на вътрешната корица)

2011/C 72/04	Дело C-560/10 P: Жалба, подадена на 26 ноември 2010 г. от Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE срещу решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 9 септември 2010 г. по дело T-300/07, Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Европейска комисия	3
2011/C 72/05	Дело C-561/10 P: Жалба, подадена на 26 ноември 2010 г. от Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE срещу решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 9 септември 2010 г. по дело T-387/08, Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Европейска комисия	3
2011/C 72/06	Дело C-564/10: Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 2 декември 2010 г. — Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung/Pfeifer & Langen Kommanditgesellschaft	4
2011/C 72/07	Дело C-572/10: Преюдициално запитване, отправено от Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion (Франция) на 8 декември 2010 г. — Clément Amedee/Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État	4
2011/C 72/08	Дело C-574/10: Иск, предявен на 9 декември 2010 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия	5
2011/C 72/09	Дело C-575/10: Иск, предявен на 9 декември 2010 г. — Европейска комисия/Република Унгария	6
2011/C 72/10	Дело C-577/10: Иск, предявен на 10 декември 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Белгия	7
2011/C 72/11	Дело C-578/10: Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 6 декември 2010 г. — Staatssecretaris van Financiën/L.A.C. van Putten	7
2011/C 72/12	Дело C-579/10: Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 8 декември 2010 г. — Staatssecretaris van Financiën, andere partij: P. Mook	8
2011/C 72/13	Дело C-580/10: Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 9 декември 2010 г. — Staatssecretaris van Financiën, andere partij: G. Frank	8
2011/C 72/14	Дело C-581/10: Преюдициално запитване, отправено от Amtsgericht Köln (Германия) на 13 декември 2010 г. — Emeka Nelson, Bill Chinazo Nelson, Brian Cheimezie Nelson/Deutsche Lufthansa AG	8
2011/C 72/15	Дело C-584/10 P: Жалба, подадена на 13 декември 2010 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 30 септември 2010 г. по дело T-85/09, Yassin Abdullah Kadi/Европейска комисия	9
2011/C 72/16	Дело C-593/10 P: Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. от Съвета на Европейския съюз срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 30 септември 2010 г. по дело T-85/09: Yassin Abdullah Kadi/Европейска комисия	9

2011/C 72/17	Дело C-595/10 P: Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. от Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 30 септември 2010 г. по дело T-85/09, Yassin Abdullah Kadi/Европейска комисия	10
2011/C 72/18	Дело C-596/10: Иск, предявен на 16 декември 2010 г. — Европейска комисия/Френска република	11
2011/C 72/19	Дело C-599/10: Преюдициално запитване, отправено от Najvyšší súd Slovenskej republiky (Словашка република) на 17 декември 2010 г. — SAG ELV Slovensko as, FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe as, TESLA Stropokov as, Autostrade per l'Italia SpA, EFKON AG, Stalexport Autostrady SA/Úrad pre verejné obstarávanie	11
2011/C 72/20	Дело C-606/10: Преюдициално запитване, отправено от Conseil d'État (Франция) на 22 декември 2010 г. — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé)/Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration	12
2011/C 72/21	Дело C-610/10: Иск, предявен на 22 декември 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Испания	12
2011/C 72/22	Дело C-614/10: Иск, предявен на 22 декември 2010 г. — Европейска комисия/Република Австрия	13
2011/C 72/23	Дело C-615/10: Преюдициално запитване, отправено от Korkein hallinto-oikeus (Финландия) на 23 декември 2010 г. — Insinööritoimisto InsTiimi Oy	14
2011/C 72/24	Дело C-617/10: Преюдициално запитване, отправено от Haparanda tingsrätt (Швеция) на 27 декември 2010 г. — Åklagaren/Hans Åkerberg Fransson	14
2011/C 72/25	Дело C-619/10: Преюдициално запитване, отправено от Augstākās tiesas Senāts (Република Латвия) на 29 декември 2010 г. — Trade Agency Ltd/Seramico Investments Ltd	15
2011/C 72/26	Дело C-620/10: Преюдициално запитване, отправено от Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen (Швеция) на 27 декември 2010 г. — Migrationsverket/Nuriye Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati	15
2011/C 72/27	Дело C-621/10: Преюдициално запитване, отправено от Административен съд — Варна (България) на 29 декември 2010 година — АДСИЦ „Болкан енд Сий пропъртис“/Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ — гр. Варна	15
2011/C 72/28	Дело C-624/10: Иск, предявен на 21 декември 2010 г. — Европейска комисия/Френска република	16
2011/C 72/29	Дело C-628/10 P: Жалба, подадена на 29 декември 2010 г. от Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Company, Inc. срещу Решение на Общия съд (четвърти състав) от 27 октомври 2010 г. по дело T-24/05, Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Co., Inc., Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd/Европейска комисия	17

Общ съд

2011/C 72/30	Дело T-370/10 R: Определение на председателя на Общия съд от 24 януари 2011 г. — Rubinetterie Teorema/Комисия (Обезпечително производство — Конкуренция — Решение на Комисията за налагане на глоба — Банкова гаранция — Молба за спиране на изпълнението — Финансова вреда — Липса на изключителни обстоятелства — Липса на спешност) 18	18
2011/C 72/31	Дело T-567/10: Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. — Vivendi/Комисия 18	18
2011/C 72/32	Дело T-568/10: Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. — Vivendi/Комисия 19	19
2011/C 72/33	Дело T-572/10: Иск, предявен на 21 декември 2010 г. — Комисия/Община Millau 19	19
2011/C 72/34	Дело T-589/10: Жалба, подадена на 29 декември 2010 г. — Just Music Fernsehbetrieb/CХВП — France Télécom (Jukebox) 20	20
2011/C 72/35	Дело T-590/10: Жалба, подадена на 27 декември 2010 г. — Thesing и Bloomberg Finance/ЕЦБ 20	20
2011/C 72/36	Дело T-595/10: Жалба, подадена на 17 декември 2010 г. — Zenato/CХВП — Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (RIPASSA) 21	21
2011/C 72/37	Дело T-599/10: Жалба, подадена на 29 декември 2010 г. — Eurocool Logistik/CХВП — Lenger (EUROCOOL) 22	22
2011/C 72/38	Дело T-4/11: Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Export Development Bank of Iran/Съвет на Европейския съюз 22	22
2011/C 72/39	Дело T-5/11: Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Export Development Bank of Iran/Съвет 23	23
2011/C 72/40	Дело T-6/11 P: Жалба, подадена на 5 януари 2011 г. от Европейската комисия срещу Решението на Съда на публичната служба от 28 октомври 2010 г. по дело F-9/09, Vicente Carbajosa и др./Комисия 24	24
2011/C 72/41	Дело T-8/11: Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Bank Kargoshaei и др./Съвет 24	24
2011/C 72/42	Дело T-9/11: Жалба, подадена на 6 януари 2011 г. — Air Canada/Комисия 25	25
2011/C 72/43	Дело T-15/11: Жалба, подадена на 6 януари 2011 г. — Sina Bank/Съвет 26	26
2011/C 72/44	Дело T-16/11: Жалба, подадена на 14 януари 2011 г. — Нидерландия/Комисия 27	27

Известие №	Съдържание (продължение)	Страница
2011/C 72/45	Дело T-22/11: Жалба, подадена на 19 януари 2011 г. — Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband/Комисия	28
2011/C 72/46	Дело T-26/11: Жалба, подадена на 18 януари 2011 г. — Fraas/CХВП (мотив на правоъгълници в черен, бежов, кафяв, тъмно червен и сив цвят)	29
2011/C 72/47	Дело T-27/11: Жалба, подадена на 21 януари 2011 г. — Rheinischer Sparkassen- und Giroverband/Комисия	29
2011/C 72/48	Дело T-28/11: Жалба, подадена на 23 януари 2011 г. — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Комисия	30
2011/C 72/49	Дело T-31/11: Жалба, подадена на 20 януари 2011 г. — Fraas/CХВП (мотив на правоъгълници в розов, виолетов, бежов и тъмно сив цвят)	32
2011/C 72/50	Дело T-38/11: Жалба, подадена на 21 януари 2011 г. — Cathay Pacific Airways/Комисия	32
2011/C 72/51	Дело T-389/09: Определение на Общия съд от 10 януари 2011 г. — Labate/Комисия	33
2011/C 72/52	Дело T-198/10: Определение на Общия съд от 12 януари 2011 г. — Maximuscle/CХВП — Foreign Supplement Trademark (GAKIC)	33

Съд на публичната служба на Европейския съюз

2011/C 72/53	Дело F-121/07: Решение на Съда на публичната служба (втори състав) от 20 януари 2011 г. — Strack/Комисия (Публична служба — Длъжностни лица — Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Компетентност на общия съд — Допустимост — Увреждащ акт)	34
2011/C 72/54	Дело F-132/07: Решение на Съда на публичната служба (втори състав) от 20 януари 2011 г. — Strack/Комисия (Публична служба — Длъжностни лица — Членове 17, 17а и 19 от Правилника — Молба за разрешение за оповестяване съдържанието на документи — Молба за разрешение за публикуване на текст — Молба за разрешение за използване на констатации пред национални правораздавателни органи — Допустимост)	34
2011/C 72/55	Дело F-106/10: Жалба, подадена на 22 октомври 2010 г. — Gross и др./Съд	34
2011/C 72/56	Дело F-113/10: Жалба, подадена на 2 ноември 2010 г. — AT/EACEA	35
2011/C 72/57	Дело F-120/10: Жалба, подадена на 15 ноември 2010 г. — AR/Комисия	35
2011/C 72/58	Дело F-127/10: Жалба, подадена на 15 декември 2010 г. — Böhmcke/ЕИБ	36

<u>Известие №</u>	Съдържание <i>(продължение)</i>	Страница
2011/С 72/59	Дело F-1/11: Жалба, подадена на 6 януари 2011 г. — Soukup/Комисия	36
2011/С 72/60	Дело F-2/11: Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Descamps/Комисия	36

Поправки

2011/С 72/61	Изменение на публикувано в Официален вестник известие по дело T-507/10 (ОВ С 13, 15.1.2011 г., стр. 28) ...	38
--------------	---	----

IV

(Информация)

ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ
НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

(2011/C 72/01)

Последна публикация на Съда на Европейския съюз в Официален вестник на Европейския съюз

ОВ С 63, 26.2.2011 г.

Предишни публикации

ОВ С 55, 19.2.2011 г.

ОВ С 46, 12.2.2011 г.

ОВ С 38, 5.2.2011 г.

ОВ С 30, 29.1.2011 г.

ОВ С 13, 15.1.2011 г.

ОВ С 346, 18.12.2010 г.

Може да намерите тези текстове на:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Жалба, подадена на 27 май 2010 г. от Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid) срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 16 март 2010 г. по дело T-530/09 Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid)/Европейски парламент и Съвет на Европейския съюз

(Дело C-266/10 P)

(2011/C 72/02)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid) (представител: N.O. Curelea, avocat)

Други страни в производството: Европейски парламент, Съвет на Европейския съюз

С определение от 22 октомври 2010 г. Съдът (седми състав) постанови, че жалбата е недопустима.

Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 23 ноември 2010 г. — Deutsches Weintor eG/Land Rheinland-Pfalz

(Дело C-544/10)

(2011/C 72/03)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: Deutsches Weintor eG**Ответник:** Land Rheinland-Pfalz

Преюдициални въпроси

1. За да се приеме, че конкретна претенция е здравна по смисъла на член 4, параграф 3, първа алинея, във връзка с член 2, параграф 2, точка 5 или по смисъла на член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1924/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно хранителни и здравни претенции за храните⁽¹⁾, последно изменен с Регламент (ЕС) № 116/2010 на Комисията от 9 февруари 2010 година⁽²⁾, необходимо ли е да е налице благоприятен хранителен или физиологичен ефект, който цели последващото устойчиво подобряване на физическото състояние или е достатъчен само временен ефект, ограничен до периода на приема и храносмилането на хранителния продукт?

2. В случай, че твърдението за временен благоприятен ефект може да се определи като здравна претенция:

за да може да се приеме, че този ефект е обоснован с липсата или намаленото съдържание на определено вещество по смисъла на член 5, параграф 1, буква а) и съображение 15 от Регламента, достатъчно ли е в претенцията да се твърди само, че ефектът, който по принцип следва от храна от този вид, многократно установяван като неблагоприятен, в конкретния случай е с по-слабо проявление?

3. При утвърдителен отговор на втория въпрос:

налице ли е съответствие с член 6, параграф 1, първа алинея от Договора за Европейския съюз, в редакцията му от 13 декември 2007 г., във връзка с член 15, параграф 1 (свобода при избор на професия) и с член 16 (свобода на стопанската инициатива) от Хартата на основните права на Европейския съюз след в редакцията му от 12 декември 2007 г.⁽³⁾, ако на производител или търговец на вино се забрани без изключение да предявява здравна претенция в реклама по описания по-горе начин, дори ако посочената претенция отговаря на истината?

⁽¹⁾ ОВ L 404, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 18, стр. 244.

⁽²⁾ ОВ L 37, стр. 16.

⁽³⁾ ОВ C 303, стр. 1.

Жалба, подадена на 26 ноември 2010 г. от Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE срещу решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 9 септември 2010 г. по дело T-300/07, Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Европейска комисия

(Дело C-560/10 P)

(2011/C 72/04)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (представители: N. Korogiannakis, M. Dermizakis, Attorneys at Law)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска Съдът:

- да отмени решението на Общия съд;
- да отмени решението на Комисията (ГД ENTR), с което се отхвърля подадената от жалбоподателя оферта за лот № 1 в рамките на процедура за възлагане на обществени поръчки ENTR/05/078 (редакционна и преводаческа дейност) за управлението и поддържането на портала „Вашата Европа“ (ОВ 2006/S 143-153057) и за възлагане на тази поръчка на друг оферент;
- да върне делото на Общия съд, който да разгледа останалите въпроси по отношение на двата лота, включително неразгледаното от него искане за обезщетение;
- да осъди Комисията да заплати направените от жалбоподателя съдебни разходи, включително в рамките на първоначалното производство, дори при отхвърляне на настоящата жалба, както и тези по настоящото производство в случай, че тя бъде уважена.

Правни основания и основни доводи

Според жалбоподателя Общият съд е допуснал правна грешка в оспорваното решение, като е изтъквал неправилно член 100, параграф 2 от Финансовия регламент⁽¹⁾ и член 149 от Правилата за прилагане, приемайки че тъй като офертата на жалбоподателя не е достигнала прага от 70 % Комисията е имала право да не му съобщи сравнителните предимства на спечелилата оферта. Жалбоподателят твърди също, че решението не е достатъчно мотивирано, защото Общият съд не е разгледал задълбочено и конкретно оплакването за нарушаване на принципа на прозрачност и равно третиране.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198).

Жалба, подадена на 26 ноември 2010 г. от Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE срещу решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 9 септември 2010 г. по дело T-387/08, Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Европейска комисия

(Дело C-561/10 P)

(2011/C 72/05)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (представители: N. Korogiannakis, M. Dermizakis, Attorneys at Law)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска Съдът:

- да отмени решението на Общия съд;
- да отмени решението на СПЕС (Службата за публикации на Европейския съюз), с което се отхвърля офертата на жалбоподателя и обществената поръчка се възлага на друг оферент;
- да върне делото на Общия съд, който да разгледа останалите въпроси по отношение на двата лота, включително неразгледаното от него искане за обезщетение;
- да осъди СПЕС да заплати направените от жалбоподателя съдебни разходи, включително в рамките на първоначалното производство, дори при отхвърляне на настоящата жалба, както и тези по настоящото производство в случай, че тя бъде уважена.

Правни основания и основни доводи

Според жалбоподателя Общият съд е допуснал правна грешка в оспорваното решение, като е изтъквал неправилно член 100, параграф 2 от Финансовия регламент⁽¹⁾ и член 149 от Правилата за прилагане, приемайки, че тъй като офертата на жалбоподателя не е достигнала прага от 70 % Комисията е имала право да не му съобщи сравнителните предимства на спечелилата оферта. Жалбоподателят твърди също, че решението не е достатъчно мотивирано, защото Общият съд не е разгледал задълбочено и конкретно оплакването за нарушаване на принципа на прозрачност и равно третиране.

Жалбоподателят твърди още, че Общият съд е нарушил задължението за мотивиране, тъй като въпреки признанието му, че съжденията в оспорваното решение относно множество второстепенни критерии са неопределени, общи и не обясняват дадената оценка на офертата на жалбоподателя, както и това, че оспорваното решение е опорочено от недостатъчност на мотивите по отношение на конкретни второстепенни критерии за възлагане, той е направил извода, че „мотивирането по отношение на множество други основни и второстепенни критерии за възлагане е подходящо“. Освен това Общият съд допуснал грешка в тълкуването на задължението за мотивиране, считайки, че няколко от съжденията на Комисията за оценка спазват задължението за мотивиране, без да е разгледал обстойно и без да се е мотивирал конкретно и достатъчно относно доводите на жалбоподателя за нарушаването на принципа на прозрачност и равно третиране.

(¹) Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198).

Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 2 декември 2010 г. — Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung/Pfeifer & Langen Kommanditgesellschaft

(Дело C-564/10)

(2011/C 72/06)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Ответник: Pfeifer & Langen Kommanditgesellschaft

Преюдициални въпроси

1. Прилага ли се член 3 от Регламента (¹) и за погасяването по давност на вземания за лихви, каквито се дължат съгласно националното право наред с връщането на незаконно придобитата облага поради допуснатата нередност?
2. При утвърдителен отговор на първия въпрос: трябва ли при сравняването на сроковете съгласно изискването на член 3, параграф 3 от Регламента да се вземе предвид само продължителността на срока, или трябва да се вземат предвид и националните разпоредби, с които, без да се изисква наличието на допълнителни обстоятелства, началото на срока се отлага до края на календарната година, през която е станало изискуемо вземането (в случая — за лихви)?
3. Започва ли давностният срок за вземания за лихви да тече от момента на извършването на нередността, съответно от датата

на прекратяването на продължаваща или повторно извършена нередност, дори когато вземанията за лихви се отнасят до по-късни периоди и следователно са станали изискуеми едва към по-късна дата? При продължаваща или повторно извършени нередности започва ли давностният срок да тече едва от датата на прекратяването им съгласно член 3, параграф 1, втора алинея от Регламента дори когато този срок се отнася до вземанията за лихви?

4. Кога се преустановява прекъсващото действие на решението на компетентния орган съгласно член 3, параграф 1, трета алинея, второ изречение от Регламента, с което принципно се установява съответното вземане (в случая — за лихви)?

(¹) Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ L 312, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 166).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion (Франция) на 8 декември 2010 г. — Clément Amedee/Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État

(Дело C-572/10)

(2011/C 72/07)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion

Страни в главното производство

Ищец: Clément Amedee

Ответници: Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État

Преюдициални въпроси

1. Може ли механизмът, въведен с разпоредбите на член L.12, буква б) от Кодекса за гражданските и военните пенсии, изменени с разпоредбите на член 48 от Закона от 21 август 2003 г., и с разпоредбите на член R.13 от същия кодекс, изменени с разпоредбите на член 6 от Декрета от 26 декември 2003 г., да се разглежда като провеждащ непряка дискриминация по смисъла на член 157 от Договора за Европейския съюз по отношение на биологичните родители на деца предвид процента на мъжете, които могат да отговорят на условието за преустановяване на професионалната дейност за непрекъснат период от най-малко два месеца, и по-специално поради липсата на законова уредба, позволяваща им да изпълнят това условие в рамките на платен отпуск?

4. При положителен отговор на първия въпрос, може ли проведената по този начин непряка дискриминация да бъде обособена с разпоредбите на член 6, параграф 3 от споразумението, приложено към протокол № 14 за социалната политика?
3. При отрицателен отговор на втория въпрос, допускат ли разпоредбите на Директива 79/7/ЕИО ⁽¹⁾ запазването на разпоредбите на член L.12, буква б) и на тези на член R.13 от Кодекса за гражданските и военните пенсии?
4. При положителен отговор на първия въпрос и при отрицателен отговор на втория и третия въпрос, трябва ли разпоредбите на посочените членове да бъдат поставени под въпрос само що се отнася до дискриминацията, до която те водят, или се изразяват в невъзможността държавните служители от двата пола да предявят предоставените им по силата на тези разпоредби права?

⁽¹⁾ Директива 79/7/ЕИО на Съвета от 19 декември 1978 година относно постепенното прилагане на принципа на равното третиране на мъжете и жените в сферата на социалното осигуряване (ОВ L 6, 1979 г., стр. 24, Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 192)

Иск, предявен на 9 декември 2010 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело C-574/10)

(2011/C 72/08)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: G. Wilms и C. Zadra)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

- Да се установи, че като е възложила извършването на архитектурни услуги за обновяването на Autalhalle посредством общината на Niedernhausen, без да проведе на процедура за възлагане на обществени поръчки на европейско равнище, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по членове 2, 9 и 20 във връзка с членове 23—55 от Директива 2004/18/ЕО ⁽¹⁾,
- да се осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Предмет на настоящия иск са възмездните договори за архитектурни услуги, които общината на Niedernhausen е сключила в качеството си на възлагащ орган с едно инженерно бюро. Въпреки че всички архитектурни услуги се отнасят до един и същи строителен проект, а именно обновяването на Autalhalle, те са възложени поотделно като услуги по проектиране за различни части от една сграда на едно и също

инженерно бюро, без да се провежда процедура за възлагане на обществени поръчки на европейско равнище. Поради тази причина стойността на договорите е определена поотделно за всяка една обществена поръчка.

Въпросните архитектурни договори са възмездни договори за предоставяне на услуги по смисъла на член 1, параграф 2, буква г) от Директива 2004/18/ЕО. Съгласно приложение II А, категория 12 от Директива 2004/18/ЕО архитектурните услуги са приоритетни услуги.

Комисията смята, че при въпросните услуги по планиране става въпрос за една-единствена обществена поръчка, за чието разделяне на отделни поръчки не съществуват никакви обективни причини. Според Комисията става въпрос за частични услуги по замисленото, одобрено и изпълнено като общ проект обновяване на една-единствена сграда. Те служат на тази обща цел и са в тясна пространствена, икономическа и функционална връзка. Ето защо стойността на обществената поръчка е трябвало да се изчисли според общата стойност на извършените в рамките на обновяването архитектурни услуги. В такъв случай посочената в член 7, буква б) от Директива 2004/18/ЕО прагова стойност е щяла да бъде надхвърлена и е трябвало да се проведе процедура за възлагане на обществени поръчки на европейско равнище.

При самото строително обновяване на Autalhalle става въпрос за една-единствена обществена поръчка за строителство по смисъла на европейското право в областта на обществените поръчки. Това е сигурен белег, че свързаното с нея планиране трябва да се счита за част от тази обществена поръчка. Ако, както в настоящия случай, архитектурните услуги са свързани с една-единствена обществена поръчка за строителство и тяхното съдържание се определя от планирания строителен обект, няма логична причина да се избере друг начин за изчисляване на стойността. Архитектурните услуги, според Комисията, са в известна степен второстепенни спрямо строителните такива. Защо за една-единствена обществена поръчка за строителство се изискват отделни архитектурни услуги, според Комисията, е неясно.

Съдът приема, че единната икономическа и техническа функция на отделните съставни части на обществената поръчка е белег за това, че става въпрос за една-единствена обществена поръчка. Въпреки че посоченият критерий за функционален подход е развит във връзка с обществените поръчки за строителство, Комисията смята, че той важи и за обществените поръчки за услуги. Критерият за техническото и икономическо единство на услугите по планиране на отделните части на сграда е изпълнен, защото става въпрос за една-единствена сграда.

Произволно разделяне на договорите противоречи на *effet utile* на директивата. В частност то би довело до стойности, които са изкуствено по-занижени от праговете в директивата и така до ограничаване на приложното ѝ поле. В постоянната си практика Съдът подчертава значението на директивите за обществените

поръчки за свободното движение на услуги и за честната конкуренция в рамките на Съюза. Произволно и субективно „раздробяване“ на отделни обществени поръчки за услуги би подкопало тази цел.

Бюджетни причини за разделянето на отделните строителни фази също не могат да обосноват изкуственото разделяне на една-единствена стойност на обществената поръчка. Това би противоречало на целта на европейските директиви в областта на обществените поръчки за провеждането на единна обществена поръчка, която само защото поради чисто бюджетни причини се провежда на няколко етапа, трябва да се счита за отделни обществени поръчки, които поради тази причина не попадат в приложното поле на Директивата. Член 9, параграф 3 от Директивата забранява подобно изкуствено разделяне на една-единствена обществена поръчка.

Накрая се прави изводът, че при въпросните договори става въпрос за една-единствена обществена поръчка, чиято стойност към момента на възлагане на обществените поръчки надвишава установените в Директивата прагови стойности. Следователно е трябвало да се проведе процедура по възлагане на обществена поръчка на европейско равнище в съответствие с процедурите в Директивата. Това не се е случило, поради което ответникът е нарушил Директивата.

(¹) Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116).

Иск, предявен на 9 декември 2010 г. — Европейска комисия/Република Унгария

(Дело C-575/10)

(2011/C 72/09)

Език на производството: унгарски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: D. Kukoves и A. Sipos)

Ответник: Република Унгария

Искания на ищеца

— Да се установи, че като не е гарантирала за икономическите оператори възможност в процедурите по възлагане на обществени поръчки евентуално да се основат на капацитета на други субекти, независимо от правното естество на

връзката им с тях, Република Унгария не е изпълнила задълженията си по член 47, параграф 2 и член 48, параграф 3 от Директива 2004/18/ЕО (¹), както и по член 54, параграфи 5 и 6 от Директива 2004/17/ЕО (²).

— Да се осъди Унгарската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Както Директива 2004/17, така и Директива 2004/18 оставят на оферентите в процедури за възлагане на обществени поръчки възможността да се позоват на капацитета на други субекти, независимо от правното естество на връзките между тях, за да докажат своята годност и удовлетворяването на критериите за подбор.

Комисията счита за противоречаща на съответните разпоредби на посочените директиви унгарска правна уредба, която по отношение на определени критерии за годност позволява на оферентите да използват ресурсите на други субекти, които не участват пряко в изпълнението на договора, само ако притежават мажоритарно участие в посочените субекти, позволяващо им да оказват влияние върху тях. По този начин когато става въпрос за субекти, които не участват като подизпълнители в изпълнението на договора, оспорваната национална правна уредба налага допълнително изискване, за да може оферентът да се основе на капацитета на такива субекти в процедурата по възлагане на обществена поръчка.

Разпоредбите на директивите са недвусмислени: те не изискват субектите, които предоставят ресурсите, да участват пряко в изпълнението на договора, но налагат националната правна уредба да гарантира възможност да се посочи, че ще се използват ресурсите на посочените субекти, независимо от правното естество на връзката между оферента и тези субекти. Единственото изискване е оферентът да може да докаже на възлагащия орган, че действително ще разполага с ресурсите, необходими за изпълнение на договора.

По-нататък Комисията отбелязва, че въпреки това оспорваната унгарска правна уредба ограничава възможностите на оферентите, на които не остава друг избор освен да включат в изпълнението на договора като подизпълнители субектите, осигуряващи посочените ресурси, ако още от самото начало не притежават в тези субекти мажоритарно участие, позволяващо им да упражняват влияние върху тях.

Комисията твърди, че оспорваната национална правна уредба не може да бъде обоснована с целта за ограничаване на практиките на заобикаляне на нормите в областта на обществените поръчки, тъй като не е възможно позоваване на такава цел за обосноваване на правна уредба, която противоречи на правната уредба на Съюза относно обществените поръчки и ограничава непропорционално процесуалните права и задължения, произтичащи от директивите. Естествено държавите членки имат възможност в установените от директивите граници да определят как оферентите трябва да докажат, че действително ще разполагат с ресурсите на други субекти, но при това не трябва да създават разграничение, основано на правното естество на връзката с такива субекти.

Комисията не приема тезата на Унгарската република, че субект, който не участва в изпълнението на договора, не може да докаже, че отговаря на минималните критерии за избор, а именно, че към момента на изпълнение на договора ще е в състояние действително да предостави на разположение необходимите ресурси. В това отношение Комисията подчертава, че член 48, параграф 3 от Директива 2004/18/ЕО изрично предвижда, че оферентът може да покаже, че ще разполага с ресурсите на друг субект „чрез представянето на доказателство за ангажираността, поет от тези образувания за поставяне на необходимите ресурси на разположение на икономическия оператор“. От това следва, че субектът, който предоставя ресурсите си, може да докаже, че притежава ресурсите, които трябва да предостави на разположение към момента на изпълнение на договора, без да е необходимо да участва пряко в изпълнението на договора.

На последно място Комисията сочи, че оспорваната национална правна уредба може да има дискриминационно действие спрямо чуждите оференти. Макар да се прилага за всички оференти, унгарската правна уредба фактически ограничава възможността за участие в процедурите по възлагане на обществени поръчки по-специално за чуждите оференти, тъй като последните по правило не разполагат с всички необходими за изпълнението на договора ресурси на мястото на изпълнението му, поради което във връзка с процедурите по възлагане на обществени поръчки по-често в сравнение с унгарските оференти се оказват принудени да се позоват на капацитета на независими от тях местни икономически оператори.

(¹) Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, доставки и услуги (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116)

(²) Директива 2004/17/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги (ОВ L 134, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 3)

Иск, предявен на 10 декември 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Белгия

(Дело C-577/10)

(2011/C 72/10)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: E. Traversa и C. Vriignon)

Ответник: Кралство Белгия

Искания на ищеца

— да се установи, че като е приело член 137, точка 8, член 138, трето тире, член 153 и член 157, точка 3 от програмен

закон (I) от 27 декември 2006 г. (¹) в редакцията в сила от 1 април 2007 г., Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз;

— да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С настоящия иск Комисията поддържа, че националната правна уредба, налагаща на установените в други държави членки и желаещи временно да предоставят услуги в Белгия независими доставчици на услуги задължение за предварително деклариране (декларацията „Limosa“) представлява пречка за свободното предоставяне на услуги.

На първо място Комисията сочи, че оспорваните разпоредби са ограничение с дискриминационен характер, доколкото, от една страна, налагат значителни и разубеждаващи допълнителни административни формалности на съответните независими доставчици на услуги и, от друга страна, установяват система за контрол по отношение само на установените в друга държава членка доставчици на услуги, без тази разлика в третирането да е обоснована по обективни причини.

На второ място ищецът твърди, че дори да не е дискриминационно, това ограничение на свободното предоставяне на услуги не е обосновано с оглед на нито една от целите от обществен интерес за запазване на финансовото равновесие на системата за социално осигуряване, за предотвратяване на измамите или за защита на работниците.

(¹) Moniteur belge, 28 декември 2006 г., стр. 75178.

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 6 декември 2010 г. — Staatssecretaris van Financiën/L.A.C. van Putten

(Дело C-578/10)

(2011/C 72/11)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Staatssecretaris van Financiën

Ответник: L.A.C. van Putten

Преюдициален въпрос

Предвид разпоредбата на член 18 ЕО (понастоящем член 21 ДФЕС) урежда ли общностното право случая, в който държава членка облага с данък пускането в употреба на автомобил по пътната мрежа на нейна територия, при положение че този автомобил е регистриран в друга държава членка и местно лице на другата държава го заема на местно лице на първата държава членка, което го използва, за да пътува на територията на първата държава членка?

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 8 декември 2010 г. — Staatssecretaris van Financiën, andere partij: P. Mook

(Дело C-579/10)

(2011/C 72/12)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Staatssecretaris van Financiën

Ответник: P. Mook

Преюдициални въпроси

Предвид разпоредбата на член 18 ЕО (понастоящем член 21 ДФЕС) урежда ли общностното право случая, в който държава членка облага с данък пускането в употреба на автомобил по пътната мрежа на нейна територия, при положение че този автомобил е регистриран в друга държава членка и местно лице на другата държава го заема на местно лице на първата държава членка, което го използва за частни пътувания между тези две държави членки?

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 9 декември 2010 г. — Staatssecretaris van Financiën, andere partij: G. Frank

(Дело C-580/10)

(2011/C 72/13)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Staatssecretaris van Financiën

Ответник: G. Frank

Преюдициални въпроси

Предвид разпоредбата на член 18 ЕО (понастоящем член 21 ДФЕС) урежда ли общностното право случая, в който държава членка облага с данък пускането в употреба на автомобил по пътната мрежа на нейна територия, при положение че този автомобил е регистриран в друга държава членка и местно лице на другата държава го заема за ползване при частни пътувания на територията на първата държава членка на местно лице на първата държава членка, което е обаче гражданин на другата държава членка?

Преюдициално запитване, отправено от Amtsgericht Köln (Германия) на 13 декември 2010 г. — Emeka Nelson, Bill Chinazo Nelson, Brian Cheimezie Nelson/Deutsche Lufthansa AG

(Дело C-581/10)

(2011/C 72/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Köln

Страни в главното производство

Ищци: Emeka Nelson, Bill Chinazo Nelson, Brian Cheimezie Nelson

Ответник: Deutsche Lufthansa AG

Преюдициални въпроси

1. Представлява ли правото на обезщетение по член 7 от Регламента⁽¹⁾ некомпенсационно обезщетение за вреди по смисъла на член 29, второ изречение от Конвенцията за уеднаквяване на някои правила за международния въздушен превоз от 28.5.1999 г. (наричана по-нататък „Конвенцията от Монреал“)?
2. Какво е съотношението между, от една страна, правото на обезщетение по член 7 [от Регламента], което съгласно Решение на Съда от 19 ноември 2009 г. по дело C-402/07, [Сборник, стр. I-10923] е налице, когато пътникът е достигнал своя краен пункт на пристигане три часа или повече след планираното време за пристигане по разписание и, от друга страна, правото по член 19 от Конвенцията от Монреал на обезщетение за вреди при закъснение, като се отчита изключението по член 29, второ изречение от Конвенцията от Монреал?

3. По какъв начин критерият за тълкуване, приложен от Съда в Решението от 19 ноември 2009 г. (по дело C-402/07, [Сборник, стр. I-10923]), с който се допуска разширяване на обхвата на правото на обезщетение по член 7 от Регламента и по отношение на случаите на закъснение, се съвместява с критерия за тълкуване на Регламента, приложен от Съда в Решението от 10 януари 2006 г. (по дело C-344/04, [Recueil, стр. I-00403])?

(¹) Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (текст от значение за ЕИП) (ОВ L 46, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218).

Жалба, подадена на 13 декември 2010 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 30 септември 2010 г. по дело T-85/09, Yassin Abdullah Kadi/Европейска комисия

(Дело C-584/10 P)

(2011/C 72/15)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: P. Hetsch, S. Boelaert, E. Paasivirta и M. Konstantinidis)

Други страни в производството: Yassin Abdullah Kadi, Съвет на Европейския съюз, Френска република, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда:

— да отмени изцяло обжалваното решение,

— да отхвърли като неоснователно искането на г-н Yassin Abdullah Kadi за отмяна на Регламент № 881/2002 на Комисията (¹), в частта, която се отнася до него,

— да осъди г-н Yassin Abdullah Kadi да заплати съдебните разноски, направени от Комисията в настоящото производство по обжалване и в производството пред Общия съд.

Правни основания и основни доводи

Комисията твърди, че изводите на Общия съд са опорочени от грешки при прилагане на правото, тъй като са основани на погрешна от правна гледна точка степен на съдебен контрол. Правните основания, изтъкнати от Комисията, са следните:

1. Правни основания, свързани с изводите на Общия съд относно приложимата степен на съдебен контрол: Комисията твърди, че възприетата от Общия съд степен на съдебен контрол е погрешна от правна гледна точка, тъй като Съдът не е определил точната степен на съдебен контрол, приложима по това дело, и тъй като възприетата от Общия съд конкретна степен на съдебен контрол не може да се изисква от ЕС.

2. Правни основания, свързани с изводите на Общия съд относно нарушението на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, както и относно нарушението на принципа на пропорционалност: Комисията твърди, че Общият съд погрешно е приел, че прилаганите от Комисията процедури не отговарят на изискванията в областта на основните права за този вид режим на ограничителни мерки; че Общият съд погрешно е отхвърлил довода на Комисията относно започнатото от г-н Kadi в Съединените щати национално производство и че Общият съд погрешно е отхвърлил доводите на Комисията относно административните процедури за преразглеждане, установени съгласно Резолюции 1822(2008) и 1904(2009) на Съвета за сигурност на ООН, включително процедурата на координационния център и службата на омбудсмана.

(¹) ОВ L 322, стр. 25

Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. от Съвета на Европейския съюз срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 30 септември 2010 г. по дело T-85/09: Yassin Abdullah Kadi/Европейска комисия

(Дело C-593/10 P)

(2011/C 72/16)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Съвет на Европейския съюз (представители: M. Bishop, E. Finnegan и R. Szostak)

Други страни в производството: Yassin Abdullah Kadi, Европейска комисия, Френска република, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени решението на Общия съд по дело T-85/09,
- да отхвърли като неоснователно искането на ответника за отмяна на Регламент № 1190/2008 на Комисията ⁽¹⁾ в частта, която се отнася до него,
- да осъди ответника да заплати съдебните разходи в производството пред Общия съд и пред Съда.

Правни основания и основни доводи

С настоящата жалба Съветът има за цел да оспори няколко извода на Общия съд. Съветът твърди, че:

- Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото като е приел, че обжалваният регламент не се ползва от съдебен имунитет,

При условията на евентуалност Съветът твърди, че:

- Общият съд погрешно е тълкувал и приложил практиката на Съда като е приел, че контролът, който следва да бъде извършен, трябва да бъде „пълен и строг“ и като изисква изпращането на доказателствата в подкрепа на решението на посоченото в списъка лице или образуване, както и на съдилищата на Съюза, за да гарантира спазването на правото на защита на това лице или образуване, и
- Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото като не е взел предвид надлежно създаването на службата на омбудсмена с Резолюция 1904(2009) на Съвета за сигурност на ООН.

Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. от Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 30 септември 2010 г. по дело T-85/09, Yassin Abdullah Kadi/Европейска комисия

(Дело C-595/10 P)

(2011/C 72/17)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия (представители: E. Jenkinson, D. Beard, Barrister и M. Wood, Barrister)

Други страни в производството: Yassin Abdullah Kadi, Европейска комисия, Съвет на Европейския съюз, Френска република

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда:

- да отмени изцяло решението на Общия съд по дело T-85/09,
- да отхвърли искането на г-н Yassin Abdullah Kadi за отмяна на Регламент № 881/2002 ⁽¹⁾, в частта, която се отнася до него,
- да осъди г-н Yassin Abdullah Kadi да заплати съдебните разходи, направени от Обединеното кралство в производството пред Съда.

Правни основания и основни доводи

Заклучението на Общия съд, че пълният съдебен контрол е подходящ за мерките на ЕС, с които точно се изпълняват резолюциите на Съвета за сигурност на ООН, противоречи на Договорите на ЕС и на практиката на съдилищата на ЕС. Той противоречи пряко на историята и на целта на ЕС и по-конкретно на развитието на компетентността в областта на общата външна политика и политика на сигурност.

Хартата на ООН изисква държавите членки, които са страни по нея, да изпълняват поетите съгласно хартата задължения. Тези задължения имат предимство пред задълженията, които биха могли да произтичат от което и да е друго международно споразумение. Тези задължения включват наложените съгласно резолюциите на Съвета за сигурност, които имат за цел борба с международния тероризъм.

Като се има предвид по-специално член 3, параграф 5, член 21 ДЕС и член 351 ДФЕС задължението на държавите членки на ЕС да спазват решенията на Съвета за сигурност има предимство пред което и да е задължение, което може да възникне съгласно Договорите на ЕС.

⁽¹⁾ ОВ L 322, стр. 25

ЕС трябва да се счита за обвързан с разпоредбите на Хартата на ООН и приетите съгласно нея решения на Съвета за сигурност на ООН.

Пълният контрол от страна на съдилищата на Съюза върху марките на ЕС, които целят изпълнението на решенията на Съвета за сигурност, е несъвместим със задължителното действие на решенията на Съвета за сигурност на ООН.

Доколкото е подходящ какъвто и да е контрол върху мерките на ЕС, с които точно се изпълняват резолюциите на Съвета за сигурност, съдилищата на Съюза трябва да вземат предвид надлежно естеството и целта на Хартата на ООН и ролята на Съвета за сигурност като основен орган, отговарящ за осигуряването на международния мир и сигурност. Предвид естеството на Съвета за сигурност и важната роля, която изпълнява, като се отчита създаването и функционирането на службата на омбудсмана, и като се вземат предвид надлежно изложените накратко съображения от Комисията и г-н Yassin Abdullah Kadi, не е налице основание за отмяна на Регламент 881/2002, в частта, която се отнася до г-н Yassin Abdullah Kadi.

(¹) ОВ L 139, стр. 9

Иск, предявен на 16 декември 2010 г. — Европейска комисия/Френска република

(Дело C-596/10)

(2011/C 72/18)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: F. Dintilhac и M. Afonso)

Ответник: Френска република

Искания на ищеца

- да се установи, че като прилага намалена ставка на ДДС за доставки, свързани с еднокопитни животни и особено с коне, когато те обикновено не се предназначени за използване при приготвянето на хранителни продукти или в селскостопанското производство, Френската република не е изпълнила задълженията си по членове 96—99 от Директивата ДДС (¹) и приложение III към нея;
- да се осъди Френската република да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на своя иск Комисията повдига две твърдения за нарушение, изведени от несъобразяването с Директивата ДДС

на националното законодателство, което от една страна прилага намалена ставка от 5,5 % за доставките, попадащи в посочените в приложение III към директивата изключенията, а от друга страна за някои доставки прилага намалена ставка от 2,10 %.

С първото си твърдение за нарушение ищецът твърди, че освен прилагането на намалена ставка на ДДС от 5,5 % за доставките, свързани с живите еднокопитни животни, независимо от тяхното използване, френската правна уредба съдържа и други разпоредби, които не са в съответствие с Директивата ДДС, и по-специално с точки 1 и 11 от приложение III към директивата.

С второто си твърдение за нарушение Комисията посочва съществуването на административна практика на ответника, която се състои в прилагането на ставка от 2,10 % за продажбите в полза на неподлежащи на облагане с ДДС лица на непредназначени за клане живи животни и в частност на конете за походи, състезания, развлечения и езда.

(¹) Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Преюдициално запитване, отправено от Najvyšší súd Slovenskej republiky (Словашка република) на 17 декември 2010 г. — SAG ELV Slovensko as, FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe as, TESLA Stropokov as, Autostrade per l'Italia SpA, EFKON AG, Stalexport Autostrady SA/Úrad pre verejné obstarávanie

(Дело C-599/10)

(2011/C 72/19)

Език на производството: словашки

Запитваща юрисдикция

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Страни в главното производство

Жалбоподатели: SAG ELV Slovensko as, FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe as, TESLA Stropokov as, Autostrade per l'Italia SpA, EFKON AG, Stalexport Autostrady SA

Ответник: Úrad pre verejné obstarávanie

Встъпила страна: Národná diaľnicná spoločnosť, a.s.

Преюдициални въпроси

1. Дали е в съответствие с Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки⁽¹⁾, в редакцията ѝ, действаща през релевантния период, тълкуването, според което, по смисъла на разпоредбата на член 51 във връзка с член 2 от посочената директива, като се имат предвид принципите на прозрачност и недопускане на дискриминация при възлагането на обществените поръчки, възлагащият орган има задължението да изисква пояснения на офертата, при спазване на субективното процесуално право на частноправния субект да бъде поканен да допълни или поясни сертификатите и документите, представени по смисъла на членове 45—50 от посочената директива, когато противоречие или неяснота на офертата на участника в обществената поръчка може да доведе до неговото изключване от последната?
2. Дали съответства на Директива [2004/18/ЕО], в редакцията ѝ, действаща през релевантния период, тълкуването, според което съгласно разпоредбата на член 51 във връзка с член 2 от посочената директива, по силата на принципите на прозрачност и недопускане на дискриминация при възлагането на обществените поръчки, възлагащият орган няма задължението да изисква пояснения на офертата, когато същият счита за доказано, че изискванията относно предмета на поръчката не са спазени?
3. Дали съответства на член 51 и член 2 от Директива [2004/18/ЕО], в редакцията ѝ, действаща през релевантния период, разпоредба на националното право, според която комисията, съставена за оценка на офертата има само възможността да изисква писмено от оферентите пояснения на офертата? Дали съответства на член 55 от Директива [2004/18/ЕО] начин на действие на възлагащия орган, според който същият не е длъжен да изисква от оферента пояснения на необичайно ниска цена, и дали, предвид формулировката на въпроса, поставен от възлагащия орган на първия и на втория жалбоподател относно необичайно ниската цена, последните са имали възможността да онагледят в достатъчна степен основните параметри, характерни за представената оферта?

⁽¹⁾ ОВ L 134, 30.4.2004 г., стр. 114; Специално издание на български език, глава 6, том 8, стр. 116; поправка, ОВ L 182, 10.7.2008 г., стр. 282.

Преюдициално запитване, отправено от Conseil d'État (Франция) на 22 декември 2010 г. — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé)/Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration

(Дело C-606/10)

(2011/C 72/20)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé)

Ответник: Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration

Преюдициални въпроси

1. Член 13 от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници)⁽¹⁾ прилага ли се по отношение на повторното влизане на територията на държавата членка, издала временното разрешение за пребиваване, когато за повторното влизане на територията ѝ не се налага нито влизане, нито транзитно преминаване, нито пребиваване на територията на другите държави членки?
2. При какви условия държава членка може да издава на граждани на трети страни „виза за повторно влизане“ по смисъла на член 5, параграф 4, буква а) от същия регламент? В частност в такава виза може ли да се предвиди ограничение влизането да е само през входните пунктове на територията на страната?
3. Доколкото регламентът от 15 март 2006 г. изключва всяка възможност за влизане на територията на държавите членки по отношение на гражданите на трети страни, притежаващи само временно разрешение за пребиваване, издадено с цел разглеждането на първа молба за разрешение за пребиваване или молба за убежище, в противоречие с позволеното в клаузите на Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген от 19 юни 1990 г., в редакцията след изменението ѝ с този регламент, принципите на правната сигурност и на оправданите правни очаквания не налагат ли да бъдат предвидени преходни разпоредби за гражданите на трети страни, напуснали територията на държавите членки, когато са притежавали само временни разрешения за пребиваване, издадени с цел разглеждането на първа молба за разрешение за пребиваване или молба за убежище, и които искат да се завърнат на нея след влизането в сила на регламента от 15 март 2006 г.?

⁽¹⁾ ОВ L 105, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 8, стр. 5 и — поправка — ОВ L 275, 2010 г., стр. 11.

Иск, предявен на 22 декември 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Испания

(Дело C-610/10)

(2011/C 72/21)

Език на производството: испански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: B. Stromsky и C. Urraca Caviedes)

Отговорник: Кралство Испания

Искания на ищеца

- Да се установи, че Кралство Испания не е изпълнило задълженията си по Решение 91/1/ЕИО на Комисията от 20 декември 1989 г. относно държавните помощи, предоставени от испанското правителство и от правителствата на някои испански автономни области на Magefesa, производител на домакински пособия от неръждаема стомана и на малки домашни електроуреди (ОВ 1991 г. L 5, стр. 18; наричано по-нататък „Решение 91/1“) и по член 260 ДФЕС като не е приело мерките, необходими за изпълнение на Решение на Съда от 2 юли 2002 г. по дело Комисия/Испания (C-499/99, Recueil, стр. I-603; наричано по-нататък „съдебно решение от 2002 г.“), установяващо неизпълнение на задълженията на Кралство Испания по посоченото Решение 91/1.
- Да се осъди Кралство Испания да заплати на Комисията периодична имуществена санкция в размер на 131 136 EUR за всеки ден на забава във връзка с изпълнението на съдебното решение от 2002 г. от датата на постановяване на решението по настоящото дело до датата, на която съдебното решение от 2002 г. бъде изпълнено изцяло.
- Да се осъди Кралство Испания да заплати на Комисията еднократно платима сума в размер, получен чрез умножаване на дневен размер от 14 343 EUR по броя на дните, през които е продължило нарушението, изтекли от датата на постановяване на съдебното решение от 2002 г. до:
 - датата, на която Кралство Испания си е възстановило помощите, приети за незаконосъобразни с Решение 91/1, в случай че Съдът установи, че възстановяването е действително извършено преди постановяване на решението по настоящото дело.
 - датата на постановяване на решението по настоящото дело, в случай че решението от 2002 г. не бъде напълно изпълнено до тази дата.
- да се осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Приетите от Испания мерки не са довели до незабавно изпълнение нито на съдебното решение от 2002 г., нито на Решение 91/1 нито са довели до пълно и незабавно възстановяване на незаконосъобразната и несъвместима помощ.

Според постоянната съдебна практика единственото, което държава членка може да изтъкне в своя защита срещу иск за установяване на неизпълнение на задължения, е пълната невъзможност за надлежно изпълнение на решението.

В настоящия случай в твърде продължителната кореспонденция между службите на Комисията и испанските власти във връзка с мерките, приети в изпълнение на Решение 91/1, испанските власти не са се позовали на пълна невъзможност за изпълнение на посоченото решение, а само са изтъкнали неясни вътрешни пречки.

Иск, предявен на 22 декември 2010 г. — Европейска комисия/Република Австрия

(Дело C-614/10)

(2011/C 72/22)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: B. Martenczuk и B.-R. Killmann)

Отговорник: Република Австрия

Искания

Европейската комисия иска:

- да се установи, че Република Австрия не изпълнява задълженията си по член 28, параграф 1, втора алинея от Директива 95/46/ЕО, тъй като понастоящем в Австрия правният статут на Комисията за защита на личните данни, създадена като надзорен орган за защита на личните данни, не отговаря на изискването за пълна независимост,
- Република Австрия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията поддържа, че в Австрия не е гарантирана независимостта на Комисията за защита на личните данни като надзорен орган за спазването на разпоредбите в областта на защитата на личните данни.

Комисията посочва, че в организационно отношение Комисията за защита на личните данни е тясно свързана с федералното канцлерство (правителството). Канцлерството упражнява йерархичен контрол спрямо служителите на Комисията за защита на личните данни и отговаря за материалното им осигуряване. Освен това ръководството на Комисията за защита на личните данни е възложено на служител на федералното канцлерство, който в рамките на тази дейност е длъжен да изпълнява указанията на началника си и му е йерархично подчинен. Това положение води до явен конфликт на лоялност и явен конфликт на интереси.

Комисията посочва, че федералният канцлер, чиято дейност, както и тази на други държавни органи, подлежи на контрол от страна на Комисията за защита на личните данни, всъщност разполага с широки правомощия да упражнява надзор върху работата на комисията и да изисква от нея информация. По този начин федералният канцлер може по всяко време и без конкретен повод да се информира по всички въпроси от работата на Комисията за защита на личните данни. Ето защо според Комисията е налице опасност тези правомощия да се използват с политически цели.

**Преюдициално запитване, отправено от Korkein hallinto-oikeus (Финландия) на 23 декември 2010 г. —
Insinööritoimisto InsTiimi Oy**

(Дело C-615/10)

(2011/C 72/23)

Език на производството: фински

Запитваща юрисдикция

Korkein hallinto-oikeus

Страни в главното производство

Жалбоподател: Insinööritoimisto InsTiimi Oy

Друга заинтересована страна: Puolustusvoimat

Преюдициален въпрос

Прилага ли се Директива 2004/18/ЕО ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки, съобразявайки член 10 от тази директива, член 346, параграф 2, буква б) от Договора за функционирането на Европейския съюз и Списъка на оръжията, мунициите и военните материали, одобрен от Съвета на 15 април 1958 г., по отношение на поръчка, която всъщност попада в приложното поле на Директивата, когато според информацията, предоставена от възлагащия орган, предметът на поръчката е предназначен за строго военни цели, но същевременно са налице други, до голяма степен еднородни технически приложения на предмета на поръчката на гражданския пазар?

⁽¹⁾ ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116.

**Преюдициално запитване, отправено от Haparanda tingsrätt (Швеция) на 27 декември 2010 г. — Åklagaren/
Hans Åkerberg Fransson**

(Дело C-617/10)

(2011/C 72/24)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Haparanda tingsrätt

Страни в главното производство

Прокуратура: Åklagaren

Подсъдил: Hans Åkerberg Fransson

Преюдициални въпроси

1. Съгласно шведското право трябва да е налице ясно основание, изведено от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи от 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) или от практиката на Европейския съд по правата на човека, за да може националната юрисдикция да не приложи национални разпоредби, които вероятно противоречат на принципа *ne bis in idem* съгласно член 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ, а следователно и на член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз от 7 декември 2000 г. (наричана по-нататък „Хартата“). Подобно изискване съгласно националното право, за да не бъдат приложени национални разпоредби, съвместимо ли е с правото на Съюза, и по-специално с неговите общи принципи, включително предимството и непосредственото действие на правото на Съюза?
2. Допустимостта на наказателното производство за престъпление против данъчната и осигурителната система попада ли в обхвата на принципа *ne bis in idem* съгласно член 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ и член 50 от Хартата, когато за същото деяние, изразяващо се в предоставяне на невярна информация, на подсъдимия вече е наложена глоба (данъчна санкция) в рамките на административно производство?
3. Има ли значение за отговора на втория въпрос обстоятелството, че тези санкции трябва да са съгласувани, така че в рамките на наказателното производство общите юрисдикции да могат да намалят наказанието по съображение, че на подсъдимия вече е наложена данъчна санкция за същото деяние, изразяващо се в предоставяне на невярна информация?
4. При определени условия може да се допусне, в рамките на обхвата на посочения във втория въпрос принцип *ne bis in idem*, да бъдат наложени други санкции в ново производство за същото деяние, което вече е разглеждано в производство, приключило с решение за налагане на санкции на съответното лице. Ако отговорът на втория въпрос е утвърдителен, изпълнени ли са условията на принципа *ne bis in idem* при налагането на няколко санкции в отделни производства, когато в последното производство се прави нова и независима от предходното производство преценка на обстоятелствата?
5. Шведската система, която предвижда отделни производства за налагане на данъчни санкции и за наказателно преследване за престъпления против данъчната и осигурителната система, се основава на редица съображения от общ интерес, изложени подробно по-долу. В случай че отговорът на втория въпрос е утвърдителен, съвместима ли е с принципа *ne bis in idem* система като шведската, доколкото е възможно да се установи система, която не попада в обхвата на принципа *ne bis in idem* — без да е необходимо да се прави отказ нито от налагането на данъчни санкции, нито от установяването на отговорност за престъпления против данъчната и осигурителната система — ако в случаите на такива престъпления правомощието

за налагане на данъчни санкции се прехвърли от Skatteverket, съответно от административните юрисдикции, на общите юрисдикции във връзка с висящото пред тях наказателно производство за престъпления против данъчната и осигурителната система?

Преюдициално запитване, отправено от Augstākās tiesas Senāts (Република Латвия) на 29 декември 2010 г. — Trade Agency Ltd/Seramico Investments Ltd

(Дело C-619/10)

(2011/C 72/25)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Augstākās tiesas Senāts

Страни в главното производство

Жалбоподател: Trade Agency Ltd

Ответник: Seramico Investments Ltd

Преюдициални въпроси

1. В случай че решение на чужд съд се придружава от предвидения в член 54 от Регламент № 44/2001 сертификат⁽¹⁾, но въпреки това ответникът възразява, че не е уведомен за иска, предявен в държавата членка по произход, компетентен ли е съд на сезираната държава членка при преценката за наличие на основание да се откаже признаване, предвидено в член 34, параграф 2 от Регламент № 44/2001, сам да разгледа съответствието между съдържащата се в сертификата информация и доказателствата? Съответства ли толкова широка компетентност на съд на сезираната държава членка с принципа на взаимно доверие в правосъдието, закрепен в съображения 16 и 17 от Регламент № 44/2001?
2. Съответства ли на член 47 от Хартата и не нарушава ли правото на ответника на справедлив съдебен процес, установено от тази разпоредба, неспристъпено съдебно решение, с което се решава по същество спор без да се разгледат нито предмета на иска, нито неговите основания и без да се изложат каквито и да е доводи относно основателността на иска по същество?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

Преюдициално запитване, отправено от Kammarätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen (Швеция) на 27 декември 2010 г. — Migrationsverket/Nuriye Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati

(Дело C-620/10)

(2011/C 72/26)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Kammarätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen

Страни в главното производство

Жалбоподател: Migrationsverket

Ответници: Nuriye Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati

Преюдициални въпроси

1. С оглед по-специално на разпоредбите на член 5, параграф 2 от Регламент № 343/2003 и/или на липсата на разпоредби в Регламента освен тези, съдържащи се в член 4, параграф 5, второ изречение и член 16, параграфи 3 и 4 относно отпадането на компетентността на държава членка за разглеждане на молба за убежище, трябва ли Регламент № 343/2003 да се тълкува в смисъл, че оттеглянето на молба за убежище не засяга възможността за прилагане на Регламента?
2. Има ли значение за отговора на поставения по-горе въпрос етапът от процедурата, на който е оттеглена молбата за убежище?

Преюдициално запитване, отправено от Административен съд — Варна (България) на 29 декември 2010 година — АДСИЦ „Болкан енд Сий пропъртис“/Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ — гр. Варна

(Дело C-621/10)

(2011/C 72/27)

Език на производството: български

Препращаща юрисдикция

Административен съд — Варна.

Страни в главното производство

Ищец: АДСИЦ „Болкан енд Сий пропъртис“.

Ответник: Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ — гр. Варна.

Преюдициални въпроси

1. Следва ли чл.80, ал. 1, б.„в“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че при доставка между свързани лица, когато насрещната престация е по-висока от пазарната цена, данъчната основа е пазарната стойност на операцията единствено в случаите, когато доставчикът няма право на пълно приспадане на данъчен кредит за закупуването/създаването на стоките, предмет на доставката.
2. Следва ли чл.80, ал. 1, б.„в“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност да се тълкува в смисъл, че когато доставчикът е упражнил пълно право на приспадане на данъчен кредит за стоките и услугите, предмет на последваща доставка между свързани лица на стойност по-висока от пазарната и това право на данъчен кредит не е коригирано по реда на чл. 173—177 от директивата, то държавата-членка не може да предвиди мерки, определящи за данъчна основа единствено пазарната цена.
3. В чл.80, ал.1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност изчерпателно ли са изброени хипотезите, представляващи условия, при наличието на които държавата-членка може да вземе мерки данъчната основа на доставката да е пазарната стойност на операцията.
4. Допустима ли е национална правна уредба като тази на чл.27, ал.3, т. 1 от ЗДДС за обстоятелства различни от изброените в чл.80, ал. 1, б.„а“, „б“ и „в“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност.
5. В случай като процесния, разпоредбата на чл.80, ал.1, б.„в“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност има ли директен ефект и може ли да бъде приложена пряко от националния съд.

⁽¹⁾ ОВ L 347, стр. 1, Специално българско издание: глава 09, том 03, стр. 7

Иск, предявен на 21 декември 2010 г. — Европейска комисия/Френска република

(Дело С-624/10)

(2011/С 72/28)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представител: М. Afonso)

Ответник: Френска република

Искания на ищеца

— да се приеме за установено, че като предвижда в дял IV от административна инструкция № 105 от 23 юни 2006 г. (3 А-9-06) административно облекчение, което е изключение от режима на обратно начисляване на ДДС и включва наред с други изисквания това за посочване на данъчен представител от установения извън територията на Франция продавач или доставчик на услуга, Френската република не изпълнява задълженията, които има по силата на Директивата за ДДС и по-конкретно на членове 168, 171, 193, 194, 204 и 214 от нея,

— да се осъди Френската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В исквата си молба Комисията изтъква, че френската правна уредба, въвеждаща изключение от режима за обратно начисляване на ДДС, противоречи на правото на Европейския съюз по няколко причини.

На първо място данъчно задължените лица, които искат да се ползват от въведената с дял IV от административна инструкция 3 А-9-06 система са длъжни да посочат данъчен представител, което противоречи на член 204 от Директивата за ДДС. Този член допуска държавите членки да налагат такова задължение единствено в случай че със страната на установяване на данъчно задълженото лице не е подписан никакъв правен инструмент за взаимопомощ в областта на непреките данъци, сходна с предвидената в рамките на Съюза.

На второ място, административното облекчение е поставено в зависимост и от задължението за продавача да се регистрира по ДДС във Франция, което противоречи на член 214, параграф 1 от Директивата за ДДС. От тази разпоредба се установява, че задължението за регистрация по ДДС не се отнася до данъчно задължените лица, които извършват в държава членка, в която не са установени, доставки на стоки или на услуги, за които се прилага режимът на обратно начисляване от клиента, по-конкретно въз основа на член 194 от Директивата за ДДС.

На трето и последно място системата предвижда ДДС, който се приспада от продавача или доставчика на услугата да се начисли върху ДДС, събиран от един или няколко от неговите клиенти. Това противоречи на разпоредбите на членове 168 и 171 от Директивата за ДДС, по силата на които компенсацията между подлежащ на приспадане ДДС и събран ДДС трябва да се осъществява по отношение на всяко данъчно задължено лице. Това изключение от общия режим не може да се основава и на член 11 от същата директива.

Жалба, подадена на 29 декември 2010 г. от Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Company, Inc. срещу Решение на Общия съд (четвърти състав) от 27 октомври 2010 г. по дело T-24/05, Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Co., Inc., Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd/Европейска комисия

(Дело C-628/10 P)

(2011/C 72/29)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Company, Inc. (представители: M. Odriozola Alén, abogado, A. João Vide, abogada)

Други страни в производството: Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd, Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се отмени Решение на Общия съд от 27 октомври 2010 г. по дело T-24/05 доколкото този съд отхвърля правните основания, изведени от явна грешка в преценката при прилагането на член 101, параграф 1 от ДФЕС и на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 ⁽¹⁾, от липсата на мотиви и от нарушение на принципа на равно третиране, за да постанови, че Alliance One International, Inc., по-рано Standard Commercial Corp. и Standard Commercial Tobacco Co. са солидарно отговорни,
- да се отмени Решение на Комисията от 20 октомври 2004 г. по дело COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн — Испания, в частта, която засяга жалбоподателите, и съответно да се намали глобата, наложена на жалбоподателите, и
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

На първо място, жалбоподателите твърдят, че Комисията и Общият съд са нарушили член 101, параграф 1 от ДФЕС и член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 като са приели, че SCC и SCTC носят отговорност за извършеното от WWTE

нарушение. По-специално жалбоподателите твърдят, че съвместния контрол не е достатъчен, за да докаже, че те са могли да упражняват решаващо влияние върху поведението на WWTE в периода преди май 1998 г. Във всеки случай, дори да бе възможно да се подвежда под отговорност по този начин, и двете дружества майки, упражняващи съвместен контрол, е трябвало да бъдат взети предвид за целите на определянето на един-единствен стопански субект. При условията на евентуалност, жалбоподателите твърдят, че като не изтъкват достатъчно мотиви, с които да обосноват ангажирането на тяхната отговорност, Комисията и след това Общият съд нарушават член 296 ДФЕС. Освен това за периода след май 1998 г. решението на Общия съд лишава жалбоподателите от техните права, произтичащи от общите принципи на правото на ЕС, от правата, съдържащи се в ЕКПЧ и в Хартата на основните права, която понастоящем е част от Договора от Лисабон и следователно има същата задължителна правна сила като първичното право.

На второ място, жалбоподателите посочват, че Общият съд нарушава член 48, параграф 2 от своя процедурен правилник, правото на защита на жалбоподателите и член 296 от ДФЕС като разрешава на Комисията да въведе ново правно основание и да измени писменото си изложение в отговор на писмен въпрос. Жалбоподателите твърдят и че Общият съд не може да изяснява в съдебното решение (и следователно ex post facto) обосновката, приета в решението на Комисията.

На последно място, жалбоподателите изтъкват, че като третира други предприятия по-благоприятно, Общият съд нарушава принципа на равно третиране, установен в член 20 от Хартата на основните права. От една страна, жалбоподателите твърдят, че Общият съд допуска грешка при прилагане на правото като определя метода за подвеждане под отговорност, по-специално като приема метод, основан на двойна база, която е послужила за провеждане на дискриминация между дружествата според надеждността на доводите им при обжалването, без обаче да установи критерий. От друга страна, жалбоподателите изтъкват, че Общият съд прилага метода за подвеждане под отговорност по дискриминационен начин — или като пропуска да приложи основаната на двойна база проверка към Universal Corporation и Universal Leaf, или като пропуска да приложи към SCC и SCTC метода, приложен към Universal Corporation и Universal Leaf.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора
ОВ L 1, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 8, стр. 167

ОБЩ СЪД

Определение на председателя на Общия съд от 24 януари 2011 г. — *Rubinetterie Teorema/Комисия*

(Дело T-370/10 R)

(Обезпечително производство — Конкуренция — Решение на Комисията за налагане на глоба — Банкова гаранция — Молба за спиране на изпълнението — Финансова вреда — Липса на изключителни обстоятелства — Липса на спешност)

(2011/C 72/30)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Rubinetterie Teorema SpA (Flero, Италия) (представители: R. Cavani, M. di Muro и P. Preda, *avocats*)

Ответник: Европейска комисия (представители: A. Antoniadis, F. Castillo de la Torre и L. Malferrari)

Предмет

Искане за спиране на изпълнението на Решение C(2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно процедура по прилагане на член 101 [ДФЕС] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39.092 — Санитарни инсталации за бани)

Диспозитив

1. Отхвърля молбата за допускане на обезпечение.
2. Не се прави произнасяне по съдебните разноски.

Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. — *Vivendi/Комисия*

(Дело T-567/10)

(2011/C 72/31)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Vivendi (Париж, Франция) (представители: O. Fréget, J.-Y. Ollier и M. Struys, *avocats*)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

— да обяви настоящата жалба за допустима,

— да отмени решението на Комисията от 1 октомври 2010 г., с което се отхвърля жалбата, подадена от Vivendi на 2 март 2009 г. (регистрирана под № 2009/4269) във връзка с нарушение от Френската република на Директива 2002/77/ЕО от 16 септември 2002 година относно конкуренцията на пазарите на електронни съобщителни мрежи и услуги, а следователно и на член 106 ДФЕС поради предоставянето на регулаторно предимство при определяне на размера на тарифата на телефонния абонамент,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени от жалбоподателя в производството пред Общия съд.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири правни основания по съществото на спора.

1. Първото правно основание е изведено от нарушение на принципа на добра администрация, тъй като Комисията е разгледала само накратко подадената от жалбоподателката жалба.
2. Второто правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото във връзка с преценката на понятието „специални и изключителни права“ с оглед на Директива 2002/77/ЕО⁽¹⁾ и член 106, параграф 3 ДФЕС.

— според жалбоподателя Комисията е трябвало да санкционира Френската република за това, че е предоставила регулаторно предимство на France Télécom, като е определила размера на тарифата за телефонен абонамент за универсална услуга така, че да изключи възможността за предлагане на конкурентна на France Télécom услуга, като се позовава на обстоятелството, че не е направено искане от частен оператор за премахването на това регулаторно предимство,

— при условията на евентуалност жалбоподателят твърди, че са направени такива искания.

3. Третото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката на обхвата на задълженията на националния регулаторен орган съгласно директивите в областта на електронните съобщения, тъй като действията на държавата членка не могат да се обосноват с наличието на непълноти или неясноти в правната уредба.

⁽¹⁾ Директива 2002/77/ЕО на Комисията от 16 септември 2002 година относно конкуренцията на пазарите на електронни съобщителни мрежи и услуги (ОВ L 249, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 132).

Жалба, подадена на 16 декември 2010 г. — Vivendi/Комисия**(Дело T-568/10)**

(2011/C 72/32)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Vivendi (Париж, Франция) (представители: O. Fréget, J.-Y. Ollier и M. Struys, avocats)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

— да обяви настоящата жалба за допустима,

— да отмени решението на Комисията от 1 октомври 2010 година, с което се отхвърля жалбата, подадена от Vivendi на 2 март 2009 г. (регистрирана под № 2009/4267) във връзка с нарушение от Френската република на Директива 2002/77/ЕО от 16 септември 2002 година относно конкуренцията на пазарите на електронни съобщителни мрежи и услуги, а следователно и на член 106, параграф 1 ДФЕС поради предоставянето на регулаторно предимство, произтичащо от отказа на ARCEP да упражни правомощията си да задължи традиционния оператор да възстанови на искащите достъп до абонатна линия оператори сумите, начислени над действителните разходи за предоставянето на услугата с разходна ориентированост,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разходи, направени от жалбоподателя в производството пред Общия съд.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири правни основания по съществува на спора.

1. Първото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото във връзка с определението за „специално право“ по смисъла на Директива 2002/77/ЕО ⁽¹⁾.
2. Второто правно основание е изведено от неизпълнение от Комисията на задължението ѝ по член 106, параграф 3 ДФЕС да осигури прилагането на тази разпоредба.
3. Третото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, доколкото Комисията неправилно приела, че задължението за ориентированост на някои тарифи към разходите не произтича от директива на Европейския съюз, а било отговорност на националния регулаторен орган.

4. Четвъртото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, тъй като Комисията приела, че правата на частните оператори не били накърнени, защото те могли да сезират националните съдилища по търговски спорове, за да си възстановят начислените им от France Télécom прекомерно големи суми, при положение че поради присъщата на подобно дело сложност упражняването в пълна степен на правото на възстановяване на сумите пред тези съдилища е на практика невъзможно.

⁽¹⁾ Директива 2002/77/ЕО на Комисията от 16 септември 2002 година относно конкуренцията на пазарите на електронни съобщителни мрежи и услуги (ОВ L 249, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 132).

Иск, предявен на 21 декември 2010 г. — Комисия/Община Millau**(Дело T-572/10)**

(2011/C 72/33)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: S. Petrova и E. Bouttier, avocat)

Ответник: Община Millau (Millau, Франция)

Искания на ищеца

Ищецът моли Общия съд:

— да постанови, че община Millau е солидарно отговорен длъжник за изпълнение на задълженията на Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) към Европейската комисия,

— да осъди община Millau солидарно със SEMEA да заплати на ищеца сумата от 41 012 EUR като главница, заедно с лихви от 10 март 1992 г. или, при условията на евентуалност, считано от 27 април 1993 г.,

— да разпореди капитализация на лихвите,

— да осъди Община Millau солидарно със SEMEA да заплати сумата от 5 000 EUR поради неправомерна съпротива от страна на SEMEA,

— да осъди Община Millau солидарно със SEMEA да заплати съдебните разходи по настоящото дело,

— да съедини настоящото дело с дело Комисия/SEMEA (T-168/10).

Правни основания и основни доводи

Изтъкнатите от ищеца правни основания и основни доводи са идентични на изложените в производството по дело Комисия/SEMEA ⁽¹⁾ (Т-168/10), като Комисията изтъква още, че община Millau трябва да се счита за солидарно отговорен длъжник за изпълнение на задълженията на SEMEA, тъй като е встъпила в правата и задълженията на последното, включително по заключения между SEMEA и Комисията договор, който е в основата на спора.

⁽¹⁾ ОВ С 161, 2010 г., стр. 48.

Жалба, подадена на 29 декември 2010 г. — Just Music Fernsehbetrieb/CXBP — France Télécom (Jukebox)

(Дело Т-589/10)

(2011/С 72/34)

Език на жалбата: английски

Страни

Жалбоподател: Just Music Fernsehbetrieb GmbH (Landshut, Германия) (представител: Т. Kaus, lawyer)

Ответник: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Друга страна в производството пред апелативния състав: France Télécom SA (Париж, Франция)

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) от 14 октомври 2010 г. по преписка R 1408/2009-1,
- да се разпорежи на ответника да измени решението по възражението от 30 септември 2010 г. по дело В 1304494 и да се уважи изцяло заявката за регистрация № 6163778,
- да се осъди ответникът да заплати съдебните разноски,
- другата страна в производството пред апелативния състав да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, направени от жалбоподателя в производството пред апелативния състав и пред отдела по споровете, и
- при условията на евентуалност, производството да бъде спряно до постановяването на окончателно решение

относно подаденото от жалбоподателя на 21 декември 2010 г. пред СХВП искане за отмяна на по-ранната марка на Общността № 3693108.

Правни основания и основни доводи

Заявител на марката на Общността: жалбоподателят

Марка на Общността, предмет на спора: фигуративната марка „Jukebox“ за услуги от класове 38 и 41 — заявка за марка на Общността № 6163778

Притежател на марката или знака, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: другата страна в производството пред апелативния състав

Марка или знак, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: фигуративната марка на Общността „JUKE BOX“, регистрирана под № 3693108 за стоки и услуги от класове 9, 16, 35, 38, 41 и 42

Решение на отдела по споровете: уважава възражението.

Решение на апелативния състав: отхвърля жалбата.

Изложени правни основания: жалбоподателят твърди, че с обжалваното решение се нарушава: (i) член 15 и член 42, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета, тъй като не са представени никакви доказателствата за реалното използване на марката, на която е направено позоваване в подкрепа на възражението, а именно фигуративна марка на Общността „JUKE BOX“, регистрирана под № 3693108, (ii) член 8, параграф 1, буква б), член 9 и член 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета, тъй като апелативният състав неправилно е преценил сходството на оспорената марка и (iii) член 78 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета, тъй като апелативният състав не е упражнил правомощията си да събира доказателства и не е упражнил в пълна степен правомощията си.

Жалба, подадена на 27 декември 2010 г. — Thesing и Bloomberg Finance/EЦБ

(Дело Т-590/10)

(2011/С 72/35)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Gabi Thesing и Bloomberg Finance LP (Лондон, Обединено кралство) (представители: M.H. Stephens и R.C. Lands, Solicitors)

Ответник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателите

- Да се отмени решението на Европейската централна банка, нотифицирано с писма от 17 септември 2010 г. и 21 октомври 2010 г., с което се отказва достъп до поисканите от жалбоподателите документи,

— да се разпореди на Европейската централна банка да остави достъп до тези документи на жалбоподателите в съответствие с Решение на Европейската централна банка от 4 март 2004 година относно публичния достъп до документите на Европейската централна банка (ЕЦБ/2004/3) ⁽¹⁾ и

— ЕЦБ да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С настоящата жалба на основание член 263 ДФЕС жалбоподателите искат отмяната на решение на Европейската централна банка, нотифицирано с писма от 17 септември 2010 г. и 21 октомври 2010 г., с което Европейската централна банка отхвърля искането на жалбоподателите за достъп до следните документи в съответствие с Решението на Европейската централна банка от 4 март 2004 година относно публичния достъп до документите на Европейската централна банка (ЕЦБ/2004/3):

- i) Докладна записка, озаглавена „The impact on government deficit and debt from off-market swaps. The Greek case [Въздействието на извънпазарните суапове върху бюджетния дефицит и държавния дълг. Случаят на Гърция] (SEC/GovC/X/10/88a)“;
- ii) Втора докладна записка, озаглавена „The Titlos transaction and possible existence of similar transactions impacting on the euro area government debt or deficit levels [Сделката Titlos и евентуалното съществуване на подобни сделки, оказващи въздействие върху размера на държавния дълг или на бюджетния дефицит в евро зоната] (SEC/GovC/X/10/88b)“

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите представят следните правни основания:

Първо, жалбоподателите твърдят, че Европейската централна банка тълкува и/или прилага неправилно член 4, параграф 1, буква а) от Решението на Европейската централна банка от 4 март 2004 г. (ЕЦБ/2004/3), който предвижда изключение от общото право на достъп, предоставено с член 2 от това решение, тъй като:

- i) според тълкуването на Европейската централна банка член 4, параграф 1, буква а) не изисква отчитането на фактори от обществен интерес в полза на оповестяването;
- ii) Европейската централна банка не предоставя достатъчна или съответна тежест на факторите от обществен интерес в полза на оповестяването на поисканите документи;
- iii) Европейската централна банка преувеличава и/или не установява правилно обществен интерес срещу оповестяването на поисканите документи.

В допълнение, жалбоподателите твърдят, че Европейската централна банка тълкува и/или прилага неправилно член 4, параграф 2 от Решението на Европейската централна банка от

4 март 2004 г. (ЕЦБ/2004/3), който предвижда изключение от общото право на достъп, предоставено с член 2 от това решение, тъй като:

- i) Европейската централна банка е трябвало да приеме, че „по-висш“ обществен интерес означава обществен интерес, който е достатъчно силен, за да преодолее какъвто и да било обществен интерес от запазване на освобождаването;
- ii) Европейската централна банка е трябвало да заключи, че е налице по-висш обществен интерес, в този смисъл, в полза на оповестяване на поисканата информация.

Накрая, жалбоподателите твърдят, че Европейската централна банка тълкува и/или прилага неправилно член 4, параграф 3 от Решението на Европейската централна банка от 4 март 2004 г. (ЕЦБ/2004/3), който предвижда изключение от общото право на достъп, предоставено с член 2 от това решение, тъй като:

- i) Европейската централна банка е трябвало да приеме, че „по-висш“ обществен интерес означава обществен интерес, който е достатъчно силен, за да преодолее какъвто и да било обществен интерес от запазване на освобождаването;
- ii) Европейската централна банка е трябвало да заключи, че е налице по-висш обществен интерес, в този смисъл, в полза на оповестяване на поисканата информация;
- iii) Европейската централна банка преувеличава и/или не установява правилно обществен интерес срещу оповестяването на поисканите документи.

⁽¹⁾ Решение на Европейската централна банка от 4 март 2004 година относно публичния достъп до документите на Европейската централна банка (ЕЦБ/2004/3) (ОВ L 80, 2004 г., стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 5, стр. 229).

Жалба, подадена на 17 декември 2010 г. — Zenato/CXBP — Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (RIPASSA)

(Дело T-595/10)

(2011/C 72/36)

Език на жалбата: италиански

Страни

Жалбоподател: Alberto Zenato (Верона, Италия) (представител: A. Rizzoli, avvocato)

Ответник: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (Верона, Италия)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да обяви за допустима настоящата жалба заедно с приложенията към нея;
- да отмени решението на апелативния състав доколкото с него се отменя спорното решение и се разпределят разноските за производството;
- вследствие на това, да потвърди решението на отдела по споровете;
- да осъди СХВП да заплати съдебните разноски

Правни основания и основни доводи

Заявител на марката на Общността: Жалбоподателят

Марка на Общността, предмет на спора: Словната марка „RIPASSA“ (заявка за регистрация № 106 955), за стоки от клас 33

Притежател на марката или знака, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona

Марка или знак, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: Италианска словна марка „VINO DI RIPASSO“ (№ 528 778) за стоки от клас 33

Решение на отдела по споровете: Отхвърля възражението

Решение на апелативния състав: Отменя спорното решение и връща преписката на отдела по споровете

Изложени правни основания: Нарушение и неправилно прилагане на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

Жалба, подадена на 29 декември 2010 г. — Eurocool Logistik/CXBP — Lenger (EUROCOOL)

(Дело T-599/10)

(2011/C 72/37)

Език на жалбата: немски

Страни

Жалбоподател: Eurocool Logistik GmbH (Linz, Австрия) (представител: Rechtsanwalt G. Secklehner)

Ответник: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Peter Lenger (Weinheim, Германия)

Искания на жалбоподателя

- да се отмени изцяло решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) от 14 октомври 2010 г. по дело R 451/2010-1, с което се потвърждава решението на отдела по споровете от 27 януари 2010 г. по производство по възражение № В 751 570, да се отхвърли възражението и марката да се препрати до Службата за хармонизация с цел продължаване на производството по регистрация, както и да се осъди ответника да понесе всички свързани с този правен спор разноски, и по-специално разноските за производството пред апелативния състав.

Правни основания и основни доводи

Заявител на марката на Общността: жалбоподателят.

Марка на Общността, предмет на спора: словната марка „EUROCOOL“ за услугите от класове 39 и 42.

Притежател на марката или знака, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: Peter Lenger.

Марка или знак, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: фигуративната национална марка, съдържаща словните елементи „EUROCOOL LOGISTICS“, за услугите от класове 35 и 39 и наименованието на дружество „EUROCOOL LOGISTICS“, използвано за определени услуги в процеса на търговия в рамките на съответната държава.

Решение на отдела по споровете: уважава възражението.

Решение на апелативния състав: отхвърля жалбата.

Изложени правни основания: нарушение на член 63, параграф 2 и на член 75, изречение 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009 ⁽¹⁾, тъй като на жалбоподателя в производството по възражение не била предоставена възможност да вземе позиция във връзка с основанията на възражението на другата страна в производството пред апелативния състав, както и нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009, тъй като между конфликтните марки не съществувала вероятност от объркване.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Export Development Bank of Iran/Съвет на Европейския съюз

(Дело T-4/11)

(2011/C 72/38)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Export Development Bank of Iran (представител: J.-M. Thouvenin, avocat)

Отговорник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета в частта, която се отнася до жалбоподателя;
- да приеме, че Решение 2010/413/ОВППС не се прилага за жалбоподателя;
- да отмени член 16, параграф 2, букви а) и б) от Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета доколкото се отнася до жалбоподателя;
- да отмени решението на Съвета за включване на жалбоподателя в списъка, съдържащ се в приложение VIII към Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета;
- да осъди Съвета да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага седем правни основания.

1. Първо правно основание, изведено от липсата на правно основание за приемане на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 ⁽¹⁾ и/или на член 16, параграф 2, букви а) и б) от него
 - В рамките на първата част от това основание жалбоподателят поддържа, че член 215 ДФЕС не би могъл да бъде правно основание за приемане на Регламент № 961/2010 след като Решение 2010/413/ОВППС не го предвижда;
 - В рамките на втората част жалбоподателят изтъква, че член 215 ДФЕС не би могъл да бъде правно основание за приемане на Регламент № 961/2010 след като Решение 2010/413/ОВППС не е прието съгласно глава 2 на дял V от ДЕС. Ето защо това решение следвало да не бъде приложено като неприложимо в конкретния случай.
2. Второ правно основание, изведено от липсата на правно основание за Второ правно основание, изведено от нарушение на член 16, параграф 2, букви а) и б) от Регламент (ЕС) № 961/2010, доколкото с тези разпоредби не се изпълнявало решение на Съвета за сигурност и се нарушавал установеният от международното право принцип на ненамеса.

3. Трето правно основание, изведено от нарушение на член 215 ДФЕС, тъй като процедурата за включване в списъка в приложение VIII противоречала на процедурата, предвидена в член 215 ДФЕС.

4. Четвърто правно основание, изведено от нарушение на правото на защита, на правото на добра администрация и на правото на ефективна съдебна защита доколкото Съветът не зацел правото на жалбоподателя да бъде изслушан, не мотивирал достатъчно своите решения и не му предоставил достъп до преписката.

5. Пето правно основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност.

— Най-напред жалбоподателят поддържа, че оспорваните решения са неподходящи, доколкото замразяването на управляваните от жалбоподателя финансови средства и други ресурси означавало замразяване на финансови средства и ресурси, с които той не разполагал и които принадлежали на неговите клиенти.

— По-нататък жалбоподателят поддържа, че наложената му санкция била непропорционална от гледна точка на твърдените деяния и се основава на минали и недоказани факти.

6. Шесто правно основание, изведено от нарушение на правото на зачитане на собствеността, тъй като ограничението на неговото право на собственост било непропорционално, доколкото в процедурата не било спазено правото му на защита.

7. Седмо правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, доколкото жалбоподателят бил санкциониран без да се установи, че съзнателно е участвал в дейности, които са имали за цел или последица заобикалянето на ограничителни мерки.

⁽¹⁾ ОВ L 281, стр. 1.

Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Export Development Bank of Iran/Съвет

(Дело T-5/11)

(2011/C 72/39)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Export Development Bank of Iran (представител: J.-M. Thouvenin, avocat)

Отговорник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени Решение 2010/644/ОВППС от 25 октомври 2010 г., доколкото се отнася до жалбоподателя;
- да отмени решението, съдържащо се в писмо на Съвета до жалбоподателя от 28 октомври 2010 г.;
- да приеме, че Решение 2010/413/ОВППС не се прилага за жалбоподателя;
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Правните основания и основните доводи, изложени от жалбоподателя, в основната си част са идентични или сходни с изложените по дело T-4/11, Export Development Bank of Iran/Съвет.

Жалба, подадена на 5 януари 2011 г. от Европейската комисия срещу Решението на Съда на публичната служба от 28 октомври 2010 г. по дело F-9/09, Vicente Carbajosa и др./Комисия

(Дело T-6/11 P)

(2011/C 72/40)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: J. Currall и B. Eggers)

Други страни в производството: Isabel Vicente Carbajosa (Брюксел, Белгия), Niina Lehtinen (Брюксел) и Myriam Menchen (Брюксел)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени Решение на Съда на публичната служба от 28 октомври 2010 г. по дело F-9/09, Vicente Carbajosa и др./Комисия,
- да върне делото на Съда на публичната служба за ново разглеждане на посочените от жалбоподателите основания за отмяна,
- да не се произнася по съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на исканията си жалбоподателят посочва две правни основания.

1. Първото правно основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране, правото на защита и принципа на правната сигурност, доколкото Съдът на публичната служба уважава правно основание, което не е било въведено дори служебно по това дело, а е било посочено в производството по друго дело.
2. Второто правно основание, посочено в условията на евентуалност, е изведено от нарушение на членове 1, 5 и 7 от приложение III към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз и на решенията за създаване на Европейската служба за подбор на персонал (EPSO), както и от нарушение на задължението за мотивиране, доколкото Съдът на публичната служба неправилно приема, че EPSO няма компетентност да не включи заинтересованите лица в списъка на лицата, поканени да изпратят пълна кандидатура след етапа на предварителния подбор.

Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Bank Kargoshaei и др./Съвет

(Дело T-8/11)

(2011/C 72/41)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Bank Kargoshaei, Bank Melli Iran Investment Company, Bank Melli Iran Printing and Publishing Company, Cement Investment & Development Co., Mazandaran Cement Company, Melli Agrochemical Company, Shomal Cement Co., (Техеран, Иран) (представители: L. Defalque и S. Woog, lawyers)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателите

- Да се отмени точка 5, раздел Б от приложението към Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС ⁽¹⁾, както и точка 5, раздел Б от приложение VIII към Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 423/2007 ⁽²⁾, както и да се отмени решението на Съвета, което се съдържа в писмо от 28 октомври 2010 г.;
- да се обяви, че член 20, параграф 1 буква б) от Решение на Съвета от 26 юли 2010 година ⁽³⁾ и член 16, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета са незаконосъобразни и неприложими по отношение на жалбоподателите;
- да се осъди Съвета да заплати съдебните разноски, направени от жалбоподателите в настоящото производство.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателите изтъкват в подкрепа на жалбата си правни основания и доводи, които са идентични с представените по дело *Bank Melli Iran/Съвет*, T-7/11.

⁽¹⁾ ОВ L 281, стр. 81

⁽²⁾ ОВ L 281, стр. 1

⁽³⁾ Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39).

Жалба, подадена на 6 януари 2011 г. — *Air Canada/Комисия*

(Дело T-9/11)

(2011/C 72/42)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: *Air Canada* (Saint Laurent, Канада) (представители: J. Pheasant и T. Capel, Solicitors)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени решението, включително членове 2 и 3, или при условията на евентуалност да се отменят някои части от решението на основание член 263 ДФЕС,
- да се отмени глобата или, при условията на евентуалност, да се намали размерът на глобата, включително да се намали глобата до нула, на основание член 261 ДФЕС,
- да бъде задължена Комисията да вземе необходимите мерки, за да изпълни Решението на Съда в съответствие с член 266 ДФЕС и
- да бъде осъдена Комисията да заплати направените от *Air Canada* разноски във връзка с тази жалба и с всички последващи етапи от настоящото производство.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят основава жалбата си на шест правни основания:

1. В първото правно основание, се твърди, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя, тъй като Комисията

променила съществено преписката в интервала между изложението на възраженията и решението и следователно основала решението си на нови фактически и правни основания, по които на жалбоподателя не е дадена възможност да бъде изслушан.

2. Във второто правно основание се твърди, че:

— решението се основава на недопустими доказателства, тъй като фактическото обстоятелство, на което Комисията се основава в решението си срещу жалбоподателя е недопустимо,

— като възприема някои доказателства срещу жалбоподателя а същевременно приема, че същото или по същество сходно доказателство е недостатъчно за доказване на нарушение по отношение на някои други адресати на изложението на възраженията и като не взема предвид направени от жалбоподателя фактически корекции и уточнения, Комисията нарушава принципа на правото на ЕС за равно третиране и не прилага правилно нормите за доказване по правото на ЕС.

3. В третото правно основание се твърди, че няма нарушение, в което жалбоподателят да участва, след като

— в членове 2 и 3 от разпоредителната част на решението не се установява жалбоподателят да е участвал в единственото и продължено нарушение, описано в изложението на мотивите,

— Комисията не е спазила съответните правни изисквания по член член 101, параграф 1 ДФЕС и приложимата съдебна практика, за да вмени отговорността за единствено и продължено нарушение на жалбоподателя,

— въз основа на доказателството, което в светлината на второто равно основание Комисията има право да възприеме за нуждите на повторната си оценка на възраженията срещу жалбоподателя, решението не доказва никакво нарушение от страна на жалбоподателя.

4. В четвъртото правно основание се твърди, че не е определен, или при условията на евентуалност, че не е определен правилно, съответният пазар в нарушение на приложимото правно задължение, установено от съдебната практика на ЕС и по-конкретно в нарушение на принципите на правна сигурност и на пропорционалност.

5. В петото правно основание се твърди, че глобата би трябвало да се отмени изцяло или, при условията на евентуалност, да се намали значително (включително до нула) въз основа на другите правни основания и поради това, че при определяне на размера на глобата Комисията не е приложила принципа на правото на ЕС за равно третиране.

6. В шестото правно основание се твърди, че в нарушение на задължението по член 296 ДФЕС за излагане на мотиви решението не е достатъчно мотивирано.

допуснал явна грешка в преценката дали тези критерии са изпълнени или не. Следователно включването му в тези списъци било необосновано.

Жалба, подадена на 6 януари 2011 г. — Sina Bank/Съвет

(Дело T-15/11)

(2011/С 72/43)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Sina Bank (Техеран, Иран) (представители: B. Mettetal и C. Wucher-North, lawyers)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени точка 8 от раздел Б от приложение VIII към Регламент № 961/2010 ⁽¹⁾, доколкото се отнася до жалбоподателя;
- да се отмени решението на Съвета, което се съдържа в писмо от 28 октомври 2010 г.;
- да се обяви за неприложима точка 8 от раздел Б от приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета относно ограничителни мерки срещу Иран ⁽²⁾ доколкото се отнася до жалбоподателя;
- да се обяви, че член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010 на Съвета е неприложим по отношение на жалбоподателя;
- да се обяви, че член 20 параграф 1, буква б) от Решение 2010/413/ОВППС на Съвета е неприложим по отношение на жалбоподателя;
- да се осъди Съвета да понесе освен направените от него съдебни разходи и тези на жалбоподателя.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква четири правни основания в подкрепа на жалбата си.

1. С първото си правно основание жалбоподателят твърди, че материалноправните критерии за включване в списъците по обжалвания регламент и по обжалваното решение от 2010 г. не са изпълнени по отношение на него и/или Съветът е

2. С второто си правно основание жалбоподателят твърди, че включването му в посочените списъци противоречи на принципа на равно третиране;

— жалбоподателят бил жертва на неравно третиране в сравнение с други ирански банки;

— жалбоподателят бил жертва на неравно третиране в сравнение с положението на други ирански банки, включени както в списъка по към Регламент № 961/2010, така и в този по Решение 2010/413/ОВППС;

— жалбоподателят бил жертва на неравно третиране в сравнение с положението на „Daftar“ и на фондацията „Mostaz’afan“.

3. С третото си правно основания жалбоподателят твърди, че е нарушено правото му на защита и че не е изпълнено изискването за мотивиране на санкциите, предвид че:

— жалбоподателят не получил никаква информация от Съвета, за да може да изрази становище, с изключение на два реда лаконична, най-обща и неточна мотивация;

— въпреки отправените до Съвета конкретни искания на жалбоподателя да получи информация по отношение на включването му в посочените списъци, Съветът не отговорил нито на жалбоподателя, нито на писмата на неговия адвокат;

— при това положение не е възможно да се определи дали мярката е обоснована или е опорочена от грешка;

— всички доказателства, представени срещу жалбоподателя, трябвало да му се съобщат доколкото е възможно едновременно с първоначалното решение за замразяване на финансовите му средства или възможно най-бързо след неговото приемане.

4. С четвъртото си правно основание жалбоподателят твърди, че ограничителната мярка нарушава правото му на собственост и е непропорционална, в противоречие с установения в Европейския съюз принцип на пропорционалност на решенията, тъй като:

— липсва връзка между целите, преследвани от Съвета, и наложената на жалбоподателя ограничителна мярка;

— Съветът не бил установил участие на жалбоподателя в определена сделка;

— съществуват други, по-подходящи възможни мерки срещу риска, свързан с твърдените „ядрени дейности“ на Иран и тяхното финансиране.

(¹) Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007, ОВ L 281, 2010 г., стр. 1.

(²) Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС, ОВ L 195, стр. 39.

Жалба, подадена на 14 януари 2011 г. — Нидерландия/Комисия

(Дело T-16/11)

(2011/С 72/44)

Език на производството: нидерландски

Страни

Жалбоподател: Кралство Нидерландия (представители: С. Wissels, M. de Ree и M. Noort, gemachtigden)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени член 1 от Решение 2010/668/ЕС на Комисията от 4 ноември 2010 година за изключване на финансиране от страна на Европейския съюз на някои разходи, направени от държавите членки в рамките на Европейския фонд за ориентирание и гарантиране на селското стопанство (ФЕОГА), секция „Гарантиране“, на Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), доколкото този член се отнася до Нидерландия и с него се цели финансовото коригиране на (общата) сума в размер на 28 947 149,31 EUR, приложена за декларираните за 2003 г.-2008 г. разходи в рамките на квотната система за производството на картофено нишесте;

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

С Решение 2010/668/ЕС Комисията нанася корекция в размер на 10 % на декларираните от нидерландските власти суми, които са били изплатени в периода 2003 г.- 2008 г. в рамките на схемите за европейско подпомагане за нишесте от картофи.

Според Комисията нидерландските власти са изплатили помощта на производителя на нишесте и на производителя на картофи преди на производителя на картофи да бъде изплатена в пълен размер минималната цена за доставените картофи.

Нидерландското правителство счита, че минималната цена е била изплатена преди предоставянето на помощта на производителя на нишесте и на производителя на картофи. Минималната цена била платена, от една страна, като приспадане на една част от минималната цена с неизпълнено (частноправно) вземане на производителя срещу производител и от друга страна, като паричен превод на останалата част от цената на (банкова) сметка, определена от производителя.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет правни основания.

1. На първо място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99 (¹) и член 31 от Регламент 1290/2005 (²), във връзка с член 5 от Регламент 1868/94 (³), член 11 от Регламент 97/95 (⁴), член 10 от Регламент 2236/2003 (⁵), член 26 от Регламент 2237/2003 (⁶) и член 20 от Регламент 1973/2004 (⁷) били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че били изпълнени условията за предоставяне на премия и на пряко плащане, тъй като минималната цена била платена чрез приспадане и паричен превод.

2. На второ място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99 и член 31 от Регламент 1290/2005, във връзка с член 5 от Регламент 1868/94, член 11 от Регламент 97/95, член 10 от Регламент 2236/2003, член 26 от Регламент 2237/2003 и член 20 от Регламент 1973/2004 били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че производителите са могли да разполагат с минималната цена преди предоставянето на премията и на прякото плащане.

3. На трето място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99, член 8 от Регламент 1663/95 (⁸), член 31 от Регламент 1290/2005, член 11 от Регламент 885/2006 (⁹) и също правото на защита били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че състезателното начало по смисъла на тези разпоредби не било спазено за всички заключения, на които се основава тази мярка.

4. На четвърто място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99 и на член 31 от Регламент 1290/2005, във връзка с член 11 от Регламент 97/95, член 10 от Регламент 2236/2003, член 26 от Регламент 2237/2003 и член 20 от Регламент 1973/2004, били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че плащането на минималната цена можело да бъде контролирано от организацията платец въз основа на извлеченията от получените суми.

5. На пето място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99, член 31, параграф 2 от Регламент 1290/2005 и принципа на пропорционалност били нарушени вследствие на факта, че Комисията е приложила корекция в размер на 10 %, въпреки че липсата се свеждала до използването на погрешна предпоставка за прилагането на условието относно плащането на минималната цена и за контрола на неговото спазване.

- (¹) Регламент (ЕО) № 1258/1999 на Съвета от 17 май 1999 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 160, стр. 103).
- (²) Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета от 21 юни 2005 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, глава 14, том 1, стр. 193).
- (³) Регламент (ЕО) № 1868/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно въвеждане на квотна система за производството на картофено нишесте (ОВ L 197, стр. 4; Специално издание на български език, глава 3, том 15, стр. 176).
- (⁴) Регламент (ЕО) № 97/95 на Комисията от 17 януари 1995 година относно установяване на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1766/92 на Съвета, що се отнася до минималната цена и компенсаторното плащане, което трябва да се направи на производителите на картофи, както и на Регламент (ЕО) № 1868/94 на Съвета относно въвеждане на квотна система за производството на картофено нишесте (ОВ L 16, стр. 3).
- (⁵) Регламент (ЕО) № 2236/2003 на Комисията от 23 декември 2003 година за определяне на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО) № 1868/94 на Съвета за въвеждане на квотна система за производството на картофено нишесте (ОВ L 339, стр. 45; Специално издание на български език, глава 3, том 52, стр. 50).
- (⁶) Регламент (ЕО) № 2237/2003 на Комисията от 23 декември 2003 година за установяване на подробни правила за прилагане на някои схеми за подпомагане, предвидени в дял IV на Регламент (ЕО) № 1782/2003 на Съвета относно установяване на общи правила за схеми за директно подпомагане в рамките на Общата селскостопанска политика и за установяване на някои схеми за подпомагане на земеделски производители (ОВ L 339, стр. 52).
- (⁷) Регламент (ЕО) № 1973/2004 на Комисията от 29 октомври 2004 година за създаване на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО) № 1782/2003 на Съвета по отношение на схемите за подпомагане, посочени в дял IV и в дял IVa от посочения регламент и по отношение на използването на сурови материали (ОВ L 345, стр. 1; Специално издание на български език, глава 3, том 60, стр. 190).
- (⁸) Регламент (ЕО) № 1663/95 на Комисията от 7 юли 1995 година за установяване на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕИО) № 729/70 на Съвета относно процедурата за приключване на сметките на ФЕОГА, секция „Гарантиране“ (ОВ L 158, стр. 6).
- (⁹) Регламент (ЕО) № 885/2006 на Комисията от 21 юни 2006 година относно реда и начина на прилагане на Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета по отношение на акредитирането на агенциите платци и други стопански субекти, както и по отношение на клиринга на счетоводните сметки на ЕФГЗ и ЕЗФРСР (ОВ L 171, стр. 90; Специално издание на български език, глава 14, том 2, стр. 37).

Жалба, подадена на 19 януари 2011 г. — Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband/Комисия

(Дело T-22/11)

(2011/C 72/45)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband (Münster, Германия) (представители: Rechtsanwälte I. Liebach и A. Rosenfeld)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се отмени частично Решение на Комисията от 21 декември 2010 г. по дело C(2010) 9525 окончателен за държавна помощ МС 8/2009 и C-43/2009 — Германия — WestLB, доколкото с него се отказва да се продължи след 15 февруари 2011 г., както е поискала на 28 октомври 2010 г. Германия, срока, предвиден за прехвърлянето и приключването на новите сделки на Westdeutsche Immobilienbank AG;
- при условията на евентуалност, да се отмени частично Решение на Комисията от 21 декември 2010 г. по дело C(2010) 9525 окончателен за държавна помощ МС 8/2009 и C-43/2009 — Германия — WestLB, доколкото Комисията е решила имплицитно, че Германия е представила само една единствена молба, която има за предмет продължаването до 15 февруари 2011 г. на срока, предвиден за прехвърлянето и приключването на новите сделки на Westdeutsche Immobilienbank AG и че следователно не е трябвало да се взима никакво друго решение относно продължаване на срока след тази дата.
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет правни основания:

1. Първо правно основание: нарушение на задължението за мотивиране, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС
- Жалбоподателят поддържа, че Комисията не е изложила мотивите, поради които е прегрупирала двете молби за продължаване на срока, отправени до нея от Германия, в една единствена молба.
- Също според жалбоподателя Комисията не е изложила мотивите, поради които условията, предвидени за продължаване на срока по член 2, параграф 2 от Решение на Комисията K(2900) 3900 окончателен, коригирано на 12 май 2009 г., относно държавната помощ, която Германия възнамерява да предостави в полза на реструктурирането на WestLB AG (C-43/2008 [N 390/2008]) (наричано по-нататък „Решението от 12 май 2009 г.“), не са изпълнени в конкретния случай.
2. Второ правно основание: грешка в преценката и злоупотреба с власт
- Жалбоподателят поддържа, че Комисията основава решението си по преценка за продължаване на срока на погрешно установяване на фактите, тъй като тя е приела погрешно, че продължаването на срока било поискано едва на 15 февруари 2011 г. и е заключила имплицитно, че не е необходимо да се произнася по друга молба, предвиждаща по-дълъг срок.

- По-нататък жалбоподателят подчертава, че Комисията не се е възползвала от възможността за продължаване на изрично предвидения в член 2, параграф 2 от Решението от 12 май 2009 г. срок, въпреки че условията били изпълнени. Освен това Комисията се позовала на неписано право на продължаване *suī generis*, което не почива на никаква правна основа и отделните условия за което били изключително неясни.
3. Трето правно основание: нарушаване на принципа на пропорционалност
- Жалбоподателят изтъква по-специално, че решението на Комисията относно приключването на новите сделки на Westdeutsche Immobilienbank AG, считано от 15 февруари 2011 г., е непропорционално спрямо неудобствата, които поражда.
4. Четвърто правно основание: нарушаване на принципа на равно третиране
- Жалбоподателят поддържа, че в други случаи, свързани с финансовата криза, при които финансови институции са получавали помощи в значително по-висок размер, Комисията е предоставяла много по-дълги срокове за продажба на дяловите участия и на дружествата за финансиране на сделки, свързани с недвижими имоти.
5. Пето правно основание: нарушаване на член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз и на принципа на добра администрация
- Жалбоподателят подчертава, че Комисията няма право да тълкува молбите на държава членка в противоречие с изричното им съдържание, с техния предмет и цел, нито има право да взема решение в зависимост от такова тълкуване.

Жалба, подадена на 18 януари 2011 г. — Fraas/CXBP (мотив на правоъгълници в черен, бежов, кафяв, тъмно червен и сив цвят)

(Дело Т-26/11)

(2011/С 72/46)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: V. Fraas GmbH (Helmbrechts-Wüstenselbitz, Германия) (представител: Rechtsanwälte R. Kunze и G. Würtenberger)

Отговорник: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) от 15 ноември 2010 г. по дело R 1317/2010-4;

- да се осъди Службата за хармонизация във вътрешния пазар да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

Марка на Общността, предмет на спора: словната марка, която изобразява мотив на правоъгълници в черен, бежов, кафяв, тъмно червен и сив цвят, за стоките от класове 18, 24 и 25.

Решение на проверителя: отхвърля заявката за регистрация.

Решение на апелативния състав: отхвърля жалбата.

Изложени правни основания: нарушение на член 7, параграф 1, буква б) във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009⁽¹⁾, тъй като разглежданата марка на Общността има отличителен характер, както и нарушение на членове 75 и 76 от Регламент (ЕО) № 207/2009, тъй като апелативният състав не е разгледал обстоятелствата фактически и правни доводи на жалбоподателя.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

Жалба, подадена на 21 януари 2011 г. — Rheinischer Sparkassen- und Giroverband/Комисия

(Дело Т-27/11)

(2011/С 72/47)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Rheinischer Sparkassen- und Giroverband (Дюселдорф, Германия) (представители: A. Rosenfeld и I. Liebach, Rechtsanwälte)

Отговорник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени отчасти Решението на Комисията от 21 декември 2010 г. С(2010) 9525 окончателен, държавна помощ № MC 8/2009 и № C-43/2009 — Германия — WestLB в частта, в която тя отказва да удължи срока за отчуждаването и приключването на продажбата на дружеството Westdeutsche ImmobilienBank AG след 15 февруари 2011 г., за което е получила искане от Германия на 28 октомври 2010 г.,
- при условията на евентуалност, да се отмени отчасти решението на Комисията от 21 декември 2010 г. С(2010) 9525 окончателен, държавна помощ № MC 8/2009 и № C-43/2009 — Германия — WestLB, доколкото Комисията е взела конклюдентно решение, че Германия е подала едно-единствено искане за удължаване на срока за отчуждаването и приключването на продажбата на Westdeutsche ImmobilienBank AG до 15 февруари 2011 г. и следователно не може да се вземе последващо решение за ново удължаване на срока след тази дата,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет правни основания.

1. Първо правно основание: Нарушение на задължението за мотивиране съгласно член 296, втора алинея ДФЕС

— Жалбоподателят поддържа, че Комисията не се е мотивирала защо е обединила двете искания на Германия за удължаване на срока в едно-единствено искане.

— Освен това жалбоподателят посочва, че Комисията не е мотивирала защо не са изпълнени предпоставките за удължаване на срока съгласно член 2, параграф 2 от Решението на Комисията C(2009) 3900 окончателен, коригирано на 12 май 2009 г. относно държавната помощ, която Германия иска да отпусне за реструктурирането на WestLB AG (C-43/2008 [N 390/2008]) (по-нататък „Решението от 12 май 2009 г.“).

2. Второ правно основание: грешки в преценката и злоупотреба с власт

— В това отношение жалбоподателят поддържа, че Комисията основава преценката си относно решението за удължаване на срока върху погрешно установени факти. Според жалбоподателя Комисията погрешно установява, че до 15 февруари 2011 г. е подадено само едно искане за удължаване на срока и следователно мълчаливо се приема, че не е необходимо да се постанови решение относно друго искане за удължаване на срока.

— Освен това жалбоподателят твърди, че Комисията не се е възползвала от изрично предвидената в член 2, параграф 2 от Решението от 12 май 2009 г. възможност за удължаване на срока, въпреки че предпоставките за това са били налице. Вместо това Комисията се позовава на неписано *sui generis* право на удължаване, за което не съществувало никакво правно основание и чиито детайлни предпоставки за прилагането му били напълно неясни.

3. Трето правно основание: Нарушение на принципа на пропорционалност

— В това отношение жалбоподателят твърди освен това, че решението на Комисията за преустановяване на новите операции на Westdeutschen Immobilienbank AG след 15 февруари 2011 г. е непропорционално спрямо произтичащите от него неудобства.

4. Четвърто правно основание: Нарушение на принципа на равно третиране

— В това отношение жалбоподателят твърди, че в други случаи, свързани с финансовата криза, при които

финансови институции са получили значително по-големи държавни помощи, Комисията е разрешила много по-дълги срокове за отчуждаването на дялови участия и на финансови дружества, занимаващи се с недвижими имоти.

5. Пето правно основание: Нарушение на член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз и на принципа на добра администрация

— В рамките на петото правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията няма право да тълкува исканията на държава членка в противоречие с тяхното изрично съдържание, смисъл и цел и да взема решение, основано на такова тълкуване.

Жалба, подадена на 23 януари 2011 г. — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Комисия

(Дело T-28/11)

(2011/C 72/48)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Нидерландия) (представител: M. Smeets, lawyer)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

— да се отмени напълно или частично Решение C(2010) 7694 окончателен на Комисията от 9 ноември 2010 година, и при условията на евентуалност,

— да се намали размерът на наложената глоба.

Правни основания и основни доводи

Жалба на основание член 263 от Договора за функционирането на Европейския съюз (по-нататък „ДФЕС“) (предишен член 230 ЕО) за контрол върху и отмяна на Решение C(2010) 7694 окончателен на Комисията от 9 ноември 2010 година относно процедура по прилагане на член 101 ДФЕС (предишен член 81 ЕО), член 53 от Споразумението за ЕИП и член 8 от Споразумението между Европейската общност и Конфедерация Швейцария относно въздушния транспорт (преписка COMP/39.258 — Въздушен транспорт), чийто адресат е KLM N.V., и при условията на евентуалност, за намаляване на размера на наложената на основание член 261 ДФЕС (предишен член 229 ЕО) глоба.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири правни основания.

1. В рамките на първото правно основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не е мотивирано по смисъла на 296 ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз. В това отношение жалбоподателят изтъква следните доводи:
 - съществено несъответствие между разпоредителната част на решението и мотивите,
 - наличието на несъответствие между разпоредителната част и мотивите не позволяват на Съда да осъществи ефективен контрол по отношение на решението,
 - наличието на несъответствие и неяснота на мотивите във връзка с (i) обхвата на нарушението и адресатите на решението, (ii) неплащането на комисионни за допълнителните такси, и (iii) въвеждането на такса за гориво не позволяват на Съда да осъществи ефективен контрол по отношение на решението,
 - наличието на несъответствие и неяснота на мотивите във връзка с прилагането на Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г. и във връзка с налагането на глобите не позволяват на Съда да осъществи ефективен контрол по отношение на решението.
2. В рамките на второто правно основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е прието в нарушение на правото му на справедлив процес по смисъла на членове 41, 47, 48, 49 и 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз. В това отношение жалбоподателят изтъква следните доводи:
 - Комисията е нарушила правото на жалбоподателя да бъде изслушан, правото му на справедлив процес и презумпцията за невиновност по член 41, параграф 2, буква а), член 47 и член 48 от Хартата, тъй като не е изслушала адресатите на решението във връзка с различните промени, свързани с обхвата на преписката и броя на адресатите на решението,
 - нарушение на принципа на законност и пропорционалност на глобите съгласно член 49 от Хартата, тъй като Комисията е включила в стойността на продажбите съгласно Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г. целия оборот на KLM Cargo, както и нарушение на правото на жалбоподателя да бъде изслушан по този въпрос,
 - нарушение на принципа на законност и пропорционалност на глобите съгласно член 49 от Хартата и на принципа *non bis in idem* съгласно член 50 от Хартата, тъй като Комисията е включила в стойността на продажбите съгласно Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г. продажбите извън ЕИП и е приложила един и същ критерий за определяне на максимална стойност на продажбите, както и нарушение на правото на жалбоподателя да бъде изслушан по този въпрос.
3. В рамките на третото правно основание жалбоподателят твърди, че размерът на глобата е определен в нарушение на член 101 ДФЕС, член 23 от Регламент № 1/2003 ⁽¹⁾ и Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г., тъй като:
 - съгласно Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г. в стойността на продажбите не могат да се включват продажби, които не са пряко или косвено свързани с нарушението,
 - съгласно Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г. размерът на глобата не може да се определя на базата на продажби извън ЕИП.
4. В рамките на четвъртото правно основание жалбоподателят твърди, че определянето на размера на глобите съгласно Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г. е явно неправилно и в нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на пропорционалност и на равно третиране. В това отношение жалбоподателят изтъква следните доводи:
 - да се приеме, че пряко или косвено свързаните с нарушението продажби представляват всички продажби на KLM Cargo е явно неправилно и в нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на пропорционалност и на равно третиране,
 - да се приеме, че пряко или косвено свързаните с нарушението продажби трябва да включват продажбите на KLM Cargo извън ЕИП е явно неправилно и в нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на пропорционалност и на равно третиране,
 - да се определя тежестта на нарушението, без да се вземе предвид естеството на допълнителните такси, както и да се определят стойността на продажбите и тежестта на нарушението на базата на целия обхват на нарушението е явно неправилно и в нарушение на принципите на пропорционалност и на равно третиране,
 - да се определя допълнителният размер на глобата („входна такса“), без да се вземе предвид продължителността на нарушението, е явно неправилно и в нарушение на принципите на пропорционалност и на равно третиране,
 - да се намалява размерът на глобата с 15 % на основание правителствена намеса е явно неправилно и в нарушение на принципите на пропорционалност и на равно третиране.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

Жалба, подадена на 20 януари 2011 г. — Fraas/СХВП (мотив на правоъгълници в розов, виолетов, бежов и тъмно сив цвят)

(Дело Т-31/11)

(2011/С 72/49)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: V. Fraas GmbH (Helmrechts-Wüstenselbitz, Германия) (представители: Rechtsanwälte R. Kunze и G. Würtenberger)

Ответник: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) от 15 ноември 2010 г. по дело R 1284/2010-4;
- да се осъди Службата за хармонизация във вътрешния пазар да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Марка на Общността, предмет на спора: словната марка, която изобразява мотив на правоъгълници в розов, виолетов, бежов и тъмно сив цвят, за стоките от класове 18, 24 и 25.

Решение на проверителя: отхвърля заявката за регистрация.

Решение на апелативния състав: отхвърля жалбата.

Изложени правни основания: нарушение на член 7, параграф 1, буква б) във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009 ⁽¹⁾, тъй като разглежданата марка на Общността има отличителен характер, както и нарушение на членове 75 и 76 от Регламент (ЕО) № 207/2009, тъй като апелативният състав не е разгледал обстоятелствата фактически и правни доводи на жалбоподателя.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

Жалба, подадена на 21 януари 2011 г. — Cathay Pacific Airways/Комисия

(Дело Т-38/11)

(2011/С 72/50)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Cathay Pacific Airways Ltd (представители: D. Vaughan, QC, R. Kreisberger, Barrister, B. Bär-Bouyssièr, lawyer, и M. Rees, Solicitor)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се отмени член 2 от решението на Комисията, доколкото се отнася до жалбоподателя,
- да се отмени член 3 от решението на Комисията, доколкото се отнася до жалбоподателя,
- да се отмени член 5 от решението на Комисията, доколкото с него се налага глоба на Cathay Pacific в размер на 57 120 000 EUR или, при условията на евентуалност, да се намали размерът на наложената глоба,
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят иска отмяна на Решение С(2010) 7694 окончателен на Комисията от 9 ноември 2010 г. по преписка COMP/39.258 — Въздушен транспорт, в частта, в която Комисията приема, че жалбоподателят е нарушил член 101 ДФЕС и член 53 ЕИП, тъй като е съгласувал някои части от цената, които следва да се начисляват при услугите по въздушен транспорт във връзка с (i) допълнителни такси за гориво, (ii) допълнителни такси за сигурност, и (iii) неплащане на комисионни за допълнителните такси, за връзките (i) между летищата в рамките на ЕИП и летищата извън ЕИП, и (ii) между летищата в държави, които са договарящи страни по Споразумението за ЕИП, но не са държави членки, и трети страни. При условията на евентуалност, жалбоподателят иска отмяна на наложената му глоба или значително намаляване на размерът ѝ.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква осем правни основания:

1. В рамките на първото правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката, като е приела, че жалбоподателят е участвал в едно-единствено продължено общо нарушение. По-голямата част от обстоятелствата, посочени в решението срещу него:

- не съставлявали нарушение, тъй като се отнасяли до обмен на публично достъпна информация, или
- били част от задължителна обща процедура по регулаторно одобрение, или
- не настъпили в периода на нарушението или не попадали в обхвата на компетентност на Комисията.

Освен това Комисията не доказала, че от извършените от жалбоподателя действия, посочени в решението, може да се направи изводът, че той се присъединил към общ план за постигане на обща цел.

2. В рамките на второто правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката, като е приела, че жалбоподателят не бил длъжен да участва при подаването на колективното заявление, с което се искало одобрението на допълнителни такси от Дирекция „Гражданско въздухоплаване“ (CAD) на специален административен район Хонконг (HKSAR) в Народна република Китай. Както било видно от писмо от 3 септември 2009 г. от Дирекция „Гражданско въздухоплаване“ на Хонконг до председателя на Европейската комисия, превозвачите били длъжни да се съгласят с уточненията в колективните заявления, включително с размера на допълнителните такси, за които се искало одобрение, и били длъжни да начисляват определените от CAD допълнителни такси.

3. В рамките на третото правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че по отношение на дейността си в Хонконг (и Индия, Шри Ланка, Япония, Филипините и Сингапур) жалбоподателят не можел да се позовава на довода, че изпълнява възложено от държавата задължение, както и че заключението, че деянието му представлява нарушение на член 101 ДФЕС, е явно опорочено.

4. В рамките на четвъртото правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала явна грешка при прилагане на правото, като е заключила, че е налице нарушение, тъй като този извод представлява пряка намеса във вътрешните работи на Хонконг, като по този начин:

— се нарушавали принципите на международното публично право за ненамеса и за взаимно признаване, и

— се създавал пряк спор за компетентност, което било в нарушение на принципа на правна сигурност.

5. В рамките на петото правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото поради различното третиране на регулаторния режим в Хонконг в сравнение със съответния еквивалентен регулаторен режим в Дубай. Тя трябвало да изключи Cathay Pacific и Хонконг от обхвата на нарушението, така както е изключила Дубай.

6. В рамките на шестото правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че дейността на жалбоподателя в Хонконг и в другите регулирани страни, които не са членки на Съюза, можело да има за цел предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на ЕС/ЕИП. Освен това Комисията не твърдяла, че нарушението имало антиконкурентни последици.

7. В рамките на седмото правно основание във връзка с полетите на връщане от Хонконг и други трети страни към ЕИП жалбоподателят твърди, че Комисията не била компетентна да установи нарушение на член 101 ДФЕС и да наложи глоби, тъй като не настъпили последици за конкуренцията в рамките на Съюза или за търговията между държавите членки.

8. В рамките на осмото правно основание жалбоподателят твърди, че дори да се потвърди, че той е участвал в твърдяното нарушение, наложената му глоба все пак трябва да бъде отменена или намалена. Приетата от Комисията стойност на продажбите била твърде завишена и Комисията не взела предвид степента на участие на жалбоподателя в нарушението. Жалбоподателят приканва Общия съд да упражни пълната си юрисдикция по член 261 ДФЕС и да наложи глоба със символичен размер или съществено да намали размера на наложената глоба.

**Определение на Общия съд от 10 януари 2011 г. —
Labate/Комисия**

(Дело T-389/09) ⁽¹⁾

(2011/C 72/51)

Език на производството: английски

Председателят на първи състав разпреди делото да бъде заличено от регистъра.

⁽¹⁾ ОВ С 312, 19.12.2009 г.

**Определение на Общия съд от 12 януари 2011 г. —
Maximuscle/CXBP — Foreign Supplement Trademark
(GAKIC)**

(Дело T-198/10) ⁽¹⁾

(2011/C 72/52)

Език на производството: английски

Председателят на пети състав разпреди делото да бъде заличено от регистъра.

⁽¹⁾ ОВ С 179, 3.7.2010 г.

СЪД НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Решение на Съда на публичната служба (втори състав) от 20 януари 2011 г. — Strack/Комисия

(Дело F-121/07) ⁽¹⁾

(Публична служба — Длъжностни лица — Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Компетентност на общия съд — Допустимост — Увреждащ акт)

(2011/С 72/53)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Guido Strack (Кьолн, Германия) (представител: H. Tettenborn, avocat)

Ответник: Европейска комисия (представители: J. Currall и B. Eggers, подпомагани от B. Wägenbaur, avocat)

Предмет на делото

Публична служба — Отмяна на няколко решения на Комисията, с които тя отказва незабавен и пълен достъп до различни данни и документи, отнасящи се до жалбоподателя. Молба за обезщетение.

Диспозитив

1. Отхвърля жалбата.
2. Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 315, 22.12.2007 г., стр. 50.

Решение на Съда на публичната служба (втори състав) от 20 януари 2011 г. — Strack/Комисия

(Дело F-132/07) ⁽¹⁾

(Публична служба — Длъжностни лица — Членове 17, 17а и 19 от Правилника — Молба за разрешение за оповестяване съдържанието на документи — Молба за разрешение за публикуване на текст — Молба за разрешение за използване на констатации пред национални правораздавателни органи — Допустимост)

(2011/С 72/54)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Guido Strack (Кьолн, Германия) (представител: H. Tettenborn)

Ответник: Европейска комисия (представители: J. Currall и B. Eggers подпомагани от B. Wägenbaur, avocat)

Предмет на делото

Публична служба — Отмяна на няколко решения на Комисията, с които се отхвърля молбата на жалбоподателя за даване на разрешение, от една страна, за публикуване на някои документи и от друга страна, за подаване на жалба против (бивши) комисари и служители на Комисията — Молба за присъждане на обезщетение

Диспозитив

1. Отхвърля жалбата.
2. Осъжда г-н Strack да заплати съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ С 107, 26.4.2008 г., стр. 44.

Жалба, подадена на 22 октомври 2010 г. — Gross и др./Съд

(Дело F-106/10)

(2011/С 72/55)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: Ivo Gross (Люксембург, Люксембург) и други (представител: J. Kayser, avocat)

Ответник: Съд на Европейския съюз

Предмет и описание на спора

Отмяна на решенията, възпроизведени във фишовите за привеждане в съответствие с нормативната уредба на възнагражденията на жалбоподателите за периода от юли до декември 2009 г. и във фишовите за възнагражденията, изготвени след 1 януари 2010 г. при годишното адаптиране на възнагражденията и пенсиите на длъжностните лица и другите служители въз основа на Регламент на Съвета (ЕС, Евратом) № 1296/2009 от 23 декември 2009 г.

Искания на жалбоподателите

— да се отмени решението на органа по назначаването за адаптиране на възнагражденията на жалбоподателите, така както е отразено във фишовите за адаптиране със задна дата на възнагражденията за месец декември 2009 г., изплатени през 2010 г., във фишовите за възнагражденията за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември 2010 г. и всички по-късно изготвени фишове за възнаграждения до датата на решението, с което настоящото дело приключва окончателно, доколкото са проява на неправомерно прилагане на стойност на адаптиране на възнаграждението от 1,85 %, вместо от 3,7 %;

— да се осъди Съдът да заплати съдебните разноски.

Жалба, подадена на 2 ноември 2010 г. — AT/EACEA

(Дело F-113/10)

(2011/C 72/56)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: AT (представители: S. Rodrigues, A. Blot и C. Bernard-Glanz, avocats)

Ответник: Изпълнителна агенция за образование, аудиовизия и култура (EACEA)

Предмет и описание на спора

Искане, първо за отмяна на доклада за кариерното развитие на жалбоподателя за периода от 1 юни до 31 декември 2008 г., второ за отмяна на решението на органа, оправомощен да сключва договори за наемане на работа, с което е прекратен предварително срочният трудов договор на жалбоподателя и трето, искания за обезщетение за претърпените вреди

Искания на жалбоподателя

- да се отмени REC 2008 (доклад за кариерното развитие за 2008 г.) на жалбоподателя, приет с решение на органа, оправомощен да сключва договори за наемане на работа от 29 октомври 2009 г,
- да се отмени решението на органа, оправомощен да сключва договори за наемане на работа от 12 февруари 2010 г., с което същият е прекратил предсрочно договора за наемане на жалбоподателя и, ако това е необходимо,
- да се отмени решението на органа, оправомощен да сключва договори за наемане на работа, с което се отхвърлят жалбите по административен ред подадени от жалбоподателя срещу доклада за неговото кариерно развитие за 2008 година и решението за разваляне на договора, да се осъди EACEA да заплати сума, поне равна по размер на възнаграждението на жалбоподателя (заедно с всички добавки, предвидени в Условиата за работа на другите служители), която следва да се изчисли от момента на преустановяване на изпълнение на задълженията му на 12 февруари 2010 г. и до датата на възстановяването му на работа в агенцията, което ще последва отмяната на решението за разваляне на договора, като обезщетение за професионалните и финансови вреди, ведно със законната лихва за забава, определена към датата на постановяване на решението,
- да се осъди EACEA да заплати сума, временно определена на 10 000 EUR, като обезщетение за материалните вреди, ведно

със законната лихва за забава в размера, определен към датата на постановяване на решението,

- да се осъди EACEA да заплати сума, временно ex aequo et bono определена на 50 000 EUR, като обезщетение за моралните вреди, ведно със законната лихва за забава в размера, определен към датата на постановяване на решението,

- във всеки случай да се осъди EACEA да заплати сума, временно и ex aequo et bono определена на 10 000 EUR, като обезщетение за вредите, претърпени поради неспазването на разумния срок при изготвянето на доклада за кариерното развитие за 2008 г. ведно със законната лихва за забава в размера, определен към датата на постановяване на решението,

- да се осъди EACEA да заплати съдебните разноски.

Жалба, подадена на 15 ноември 2010 г. — AR/Комисия

(Дело F-120/10)

(2011/C 72/57)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: AR (Брюксел, Белгия) (представители: S. Rodriguez, C. Bernard-Glanz и A. Blot, avocats)

Ответник: Европейска комисия

Предмет на производството

Отмяна на решението на EPSO да не допусне жалбоподателката до процедурата по вътрешния конкурс COM/INT/EU2/10/AD5 за администратори с българско или румънско гражданство, тъй като не е издържала тестовете за достъп, както и отмяна на решението по административната ѝ жалба, с което ѝ се разрешава да се яви отново на тестовете за достъп до упоменатия конкурс

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решението на Европейската служба за подбор на персонал (EPSO) от 31 март 2010 г., с което жалбоподателката не е допусната до участие във вътрешния конкурс COM/INT/EU2/10/AD5, и да ѝ се даде възможност да се яви на изпитите,
- да се отмени решението на органа по назначаването от 3 август 2010 г., доколкото с него не е изцяло уважена подадената по административен ред жалба,

— Комисията да бъде задължена, евентуално в рамките на процесуално-организационните действия и събирането на доказателства, да представи списъка с въпросите и дадените отговори на тестовете, проведени в Брюксел на 5 март 2010 г. в 13,00 ч.,

— Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Жалба, подадена на 15 декември 2010 г. — Böhmcke/ЕИБ

(Дело F-127/10)

(2011/С 72/58)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Eberhard Böhmcke (Athus, Белгия) (представител: D. Lagasse, avocat)

Ответник: Европейска инвестиционна банка

Предмет на производството

Отмяна на избора на представителя на персонала на ЕИБ, обявен от избирателната комисия на ЕИБ на 8 декември 2010 г.

Искания на жалбоподателя

— да се отмени изборът на представителя на целия персонал на ЕИБ, обявен от избирателната комисия на ЕИБ на 8 декември 2010 г., и решението от 10 декември 2010 г. на избирателната комисия на ЕИБ за отхвърляне на жалбата, подадена по административен ред от жалбоподателя на 9 декември 2010 г. в съответствие с член 17 от приложение IV към конвенцията за представителството на персонала на ЕИБ,

— да се осъди ЕИБ да заплати съдебните разноски.

Жалба, подадена на 6 януари 2011 г. — Soukup/Комисия

(Дело F-1/11)

(2011/С 72/59)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Zdenek Soukup (Люксембург, Люксембург) (представители: E. Boigelot и S. Woog, avocats)

Ответник: Европейска комисия

Предмет на производството

Отмяната на решението на конкурсната комисия на конкурс на общо основание EPSO/AD/144/09 да не включи жалбоподателя в списъка с резерви и на решението в този списък да бъде включен друг кандидат, както и поправяне на претърпените неимуществени и имуществени вреди

Искания на жалбоподателя

— да се отмени решението на конкурсната комисия на конкурс на общо основание EPSO/AD/144/09 от 27 април 2010 г., взето след преразглеждане на устния изпит на жалбоподателя, за потвърждаване на получените от него резултати на този изпит, а именно оценка, която е под необходимия минимум и следователно решение той да не бъде включен в списъка с резерви,

— да се отмени решението на конкурсната комисия на конкурс на общо основание EPSO/AD/144/09 до писмен и устен изпит да се допусне друг кандидат и впоследствие същият да бъде включен в списъка с резерви от посочения конкурс,

— да се отменят всички операции, които е извършила комисията, от момента, в който са възникнали посочените нередности,

— да се осъди ответника да заплати като обезщетение за неимуществени и имуществени вреди и засягане на кариерата на жалбоподателя сумата от 25 000 EUR, без да се засяга увеличаване или намаляване в хода на производството, ведно с лихви с годишен процент 7 %, считано от 28 юни 2010 г., когато е подадена административната жалба,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Жалба, подадена на 7 януари 2011 г. — Descamps/Комисия

(Дело F-2/11)

(2011/С 72/60)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Eric Descamps (Брюксел, Белгия) (представители: L. Levi и A. Blot, avocats)

Ответник: Европейска комисия

Предмет на производството

Отмяна на решението за уволнение на жалбоподателя в края на изпитателния срок и обезщетяване на вредите, които е претърпял поради това решение

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решението, взето на 1 март 2010 г. от директора на дирекция „Човешки ресурси — основни въпроси: кариера“ към генерална дирекция „Човешки ресурси и сигурност“ на Европейската комисия, в качеството му на орган по назначаването, с което жалбоподателят е уволнен, считано от 31 март 2010 г.,
- да се отмени, доколкото е необходимо, решението от 24 септември 2010 г., с което се отхвърля подадената по административен ред жалба,
- съответно жалбоподателят да бъде възстановен на работа като титуляризирано длъжностно лице, считано от 1 април 2010 г., и да му се изплатят всички заплати, които е трябвало да получава като титуляризирано длъжностно

лице след тази дата, включително всички производни плащания (например пенсионни вноски), чийто размер според жалбоподателя следва да се определи по справедливост на 39 600 EUR,

- ответникът да бъде осъден да заплати обезщетение за претърпените неимуществени вреди, чийто размер според жалбоподателя следва да се определи по справедливост на 10 000 EUR,
 - ответникът да бъде осъден да заплати лихви за забава върху всички тези суми,
 - Европейската комисия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.
-

ПОПРАВКИ**Изменение на публикувано в Официален вестник известие по дело T-507/10**

(Официален вестник на Европейския съюз C 13 от 15 януари 2011 г., стр. 28)

(2011/C 72/03)

Публикуваното в Официален вестник известие по дело T-507/10, Uspaskich/Парламент, следва да се чете по следния начин:

Жалба, подадена на 28 октомври 2010 г. — Viktor Uspaskich/Европейски парламент

(Дело T-507/10)

(2011/C 13/55)

Език на производството: литовски

Страни

Жалбоподател: Viktor Uspaskich (Kėdainiai, Литва), (представител: Vytauto Sviderskis, advokato)

Ответник: Европейски парламент

Искания на жалбоподателя

- да се отмени Решение на Европейския парламент от 7 септември 2010 г., № P7_TA(2010)0296 по искането на снемане на имунитета на Viktor Uspaskich,
- да бъде осъден ответникът да заплати сумата от 10 000 EUR като обезщетение за претърпените нематериални вреди,
- да бъде осъден ответникът да заплати разноските по делото.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят основава жалбата си на четири правни основания.

Жалбоподателят твърди преди всичко, че в процедура 2009/2147 (ИММ) ответникът нарушил правото му на защита и принципа на добрата администрация. Европейският парламент отказал да изслуша жалбоподателя в хода на процедурата за снемане на имунитета му, както в Комисията по правни въпроси, така и в пленарното заседание. Той не взел предвид повечето от доводите на жалбоподателя и не отговорил на нито един от тях.

Второ, Европейският парламент приел оспорваното решение на неправилна правна основа и нарушил член 9, параграф 1, буква а) от Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, тъй като се основал на очевидно неправилно тълкуване на първи и втори параграф от член 62 от Литовската конституция. Жалбоподателят се позовава на Решение на Общия съд от 19 март 2010 г. по дело T-42/06 Gollnisch/Парламент, в което Общият съд приема, че Европейският парламент е допуснал аналогични нарушения.

Трето, ответникът не спазил принципа *fumus persecutionis* и допуснал явна грешка в преценката при прилагането му. Ответникът пренебрегнал напълно предходните си решения във връзка с *fumus persecutionis*. Освен това Европейският парламент не взел предвид и факта, че към момента на взимането на решението за започване на наказателно преследване политическите лидери не отговаряли за свързани с управлението нарушения и че материалите от предварителното разследване били публикувани.

Четвърто, ответникът нарушил правото на жалбоподателя да направи искане за защита на имунитета си в съответствие с член 6, параграф 3 от Правилника за дейността на Европейския парламент. Той отказал да разгледа искането на жалбоподателя да защити имунитета му на основание, че мярката, въз основа на която трябвало да внесе гаранция в размер на 436 000 EUR била непропорционална на възможния максимален размер на глобата, за правонарушението, в което е обвинен.

ЦЕНИ ЗА АБОНАМЕНТ ЗА 2011 г. (без ДДС, с включени разходи за стандартна доставка)

Официален вестник на ЕС, серии L + C, единствено на хартиен носител	на 22 официални езика на ЕС	1 100 EUR за годишен абонамент
Официален вестник на ЕС, серии L + C, на хартиен носител + годишно сборно издание на DVD	на 22 официални езика на ЕС	1 200 EUR за годишен абонамент
Официален вестник на ЕС, серия L, единствено на хартиен носител	на 22 официални езика на ЕС	770 EUR за годишен абонамент
Официален вестник на ЕС, серии L + C, месечно издание на DVD (сборно издание)	на 22 официални езика на ЕС	400 EUR за годишен абонамент
Притурка към Официален вестник (серия S — Договори за обществени поръчки и процедури по възлагане), DVD, едно издание на седмица	многоезичен: на 23 официални езика на ЕС	300 EUR за годишен абонамент
Официален вестник на ЕС, серия C — Конкурси	на език(езици) в зависимост от конкурса	50 EUR за годишен абонамент

Абонамент за *Официален вестник на Европейския съюз*, издаван на официалните езици на Европейския съюз, може да се направи за 22 езикови версии. Един абонамент включва сериите L (Законодателство) и C (Информация и известия).

За всяка езикова версия се прави отделен абонамент.

Съгласно Регламент (ЕО) № 920/2005 на Съвета, публикуван в Официален вестник L 156 от 18 юни 2005 г., според който институциите на Европейския съюз временно не са задължени да съставят всички актове на ирландски език и да ги публикуват на този език, изданията на Официален вестник на ирландски език се разпространяват отделно.

Абонаментът за притурката към Официален вестник (серия S — Договори за обществени поръчки и процедури по възлагане) включва всички 23 официални езикови версии в едно общо многоезиково DVD.

Абонатите на *Официален вестник на Европейския съюз* имат право, след заявка, да получат различните приложения към Официален вестник без допълнително заплащане. Информация за публикуването на приложенията се предоставя чрез съобщения за читателите, включени в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Продажби и абонаменти

Абонаментът за различните платени периодични издания, като например *Официален вестник на Европейския съюз*, може да бъде направен чрез всички наши търговски представители.

Списъкът на търговските представители е достъпен на адрес:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_bg.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) предлага директен безплатен достъп до законодателството на Европейския съюз. Този интернет сайт дава възможност за справка с *Официален вестник на Европейския съюз* и включва договорите, законодателството, юриспруденцията и подготвителните законодателни актове.

За подробна информация за Европейския съюз посетете интернет сайта: <http://europa.eu>

Служба за публикации на Европейския съюз
2985 Люксембург
ЛЮКСЕМБУРГ

BG